

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Marivaux, [Pierre Carlet de Chamblain de].; af det Franske oversat i Dansk [ved B.J. Lodde].
Titel Title:	<u>Den fortroelige Moder : Comoedie i 3 Acter</u>
Alternativ titel Alternative title:	La mere confidente.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos Christoph Georg Glasing, [1750]
Fysiske størrelse Physical extent:	110, [3] s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

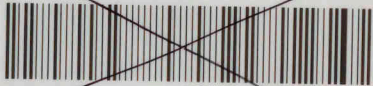

Marivaux.

Den fortroelige Moder.

56-260-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

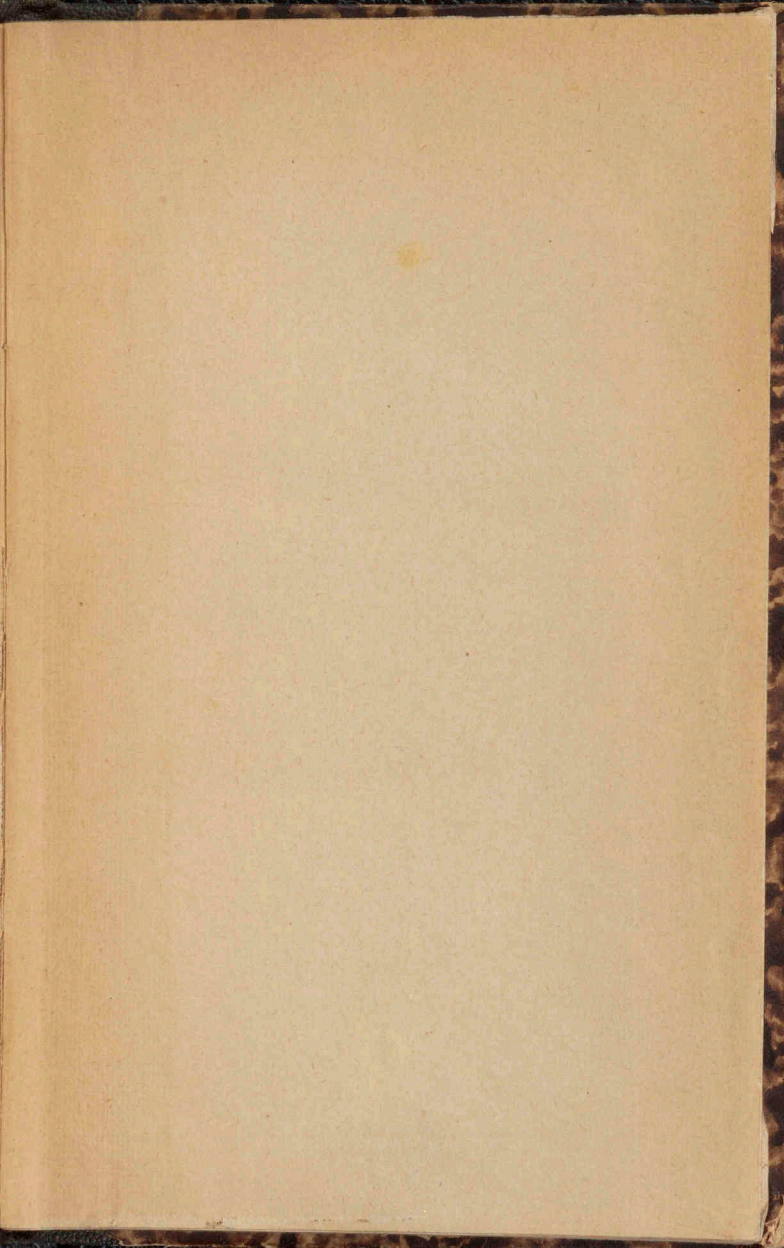
~~1 156 08 01734 1~~

Det Kgl. Bibliotek

130025705281

1896

56-260

Den
Sortroelige Moder,
Comædie i 3 Acter,
Af det Franske oversat i Dansk,
efter
LA MERE CONFIDENTE,
af
M. de Marivaux.

Nil dictu scdum visus, hæc limina tangat

Kjøbenhavn,
Trykt hos Christoph Georg Glasing.

K. Angels

Personer:

Mad. Argante.

Angelique, hendes Daatter.

Lisette, hendes Pige.

Dorante. Angeliques Kiæreste.

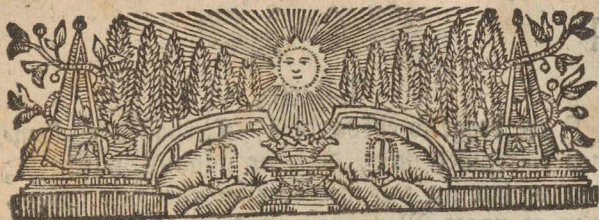
Eraſte, hans Farbroder.

Ole, en Bondeskarl, Mad. Argantes Tiener.

Suhn

Skue-Pladsen er paa Landet, hos
Mad. Argante.

I. A C T.

Scene I.

Dorante. Lisette.

Dorante.

Svad, Kommer, *J*, Lisette, uden at have Angelique med eder?

Lisette.

Hun vil snart komme; hun er hos hendes Moder; jeg sagde til hende, at jeg vilde gaae foran, og jeg skyndte mig herhid, alleeneste for at tale et Øjeblik med eder, uden at Angelique skal vide deraf.

Dorante.

Hvad vil du da sige mig, Lisette?

Lisette.

Ach ja, min Herre, *J* veed, at vi kiende eder ikke, hverken Angelique eller jeg, uden ved en Hændelse, da vi gik og spatserte her i Marken.

Dorante.

Det er sandt.

Lisette.

J ere begge to elskværdige, Kierlighed er kom-
men i Spillet med, dette er gandske naturligt;
men vi har nu talt med eder syv eller otte gange,
uden at noget Menneske veed deraf; hendes Mo-
der, som kiender aldeles ikke til eder, kunde omsider
faae nys heraf, den gaandske Handel vilde da leg-
ges mig til Last, lad os derfor giøre Ende derpaa.
Angelique er riig, J ere begge to at lige Stand,
som J siger; formaae eders Paarørende til at be-
giære hende for eder til ægte; ja her er end ikke
nogen Tid at forsomme.

Dorante.

Ja, det er just deri Knuden bestaaer.

Lisette.

J det mindste skal J ikke lætteligen kunde finde
et bedre Giftermaal for eder.

Dorante.

Ey! det er meere end got nok.

Lisette.

Jeg forstaaer eder ikke.

Dorante.

Min Familie er, uden Modsigelse, ligesaa god
som hendes; men jeg har ingen Midler, Lisette.

Lisette (forbausset.)

Hvordan?

Do-

Dorante.

Jeg siger reent ud, saaledes som Sagerne ere, jeg har ifkun en gandske liden Arvepart.

Lisette (hidfigen.)

J? saa meget desverre, dette staaer mig aldeles ikke an; Hvem skulde kunde see det paa eder og paa eders Bæsen? Naar man ingen Midler har, bør man da have saadan en god Anseelse? J har bedraget mig, min Herre.

Dorante.

Det har jeg ikke hast i sinde.

Lisette.

Nej, dette lader sig ikke gjøre, siger jeg eder; Hvad Pokker vil J at man skal gjøre med eder? Det er sandt nok at Angelique giftede sig gierne med eder, men vi har en Moder, som vil ikke gjøre meget Bæsen af eders Arvepart, og altsaa vilde eders Kierlighed ifkun foraarfsage os Græmmelse.

Dorante.

Nu, Lisette, lad Sagerne ifkun have deres Gang, jeg beder dig indstændigen; der kand forefalde saa mange Hændelser; og dersom jeg faaer hende til ægte, saa sværer jeg dig paa min Ære, at jeg skal gjøre din Lykke, du kand ikke haabe saa meget af nogen anden, og jeg skal holde mit Ord.

Lisette.

Min Lykke?

Dorante.

Ja, det lover jeg dig; Det er ikke Angeliques Midler, som jeg har lyst til; thi dersom jeg ikke havde faaet hende at see her, saa skulde jeg, ved min Tilbagekomst til Kiøbenhavn, ægtet en meget riig Enke, og maa ssee riigere end hun er, det veed alle Folk, men det kand nu ikke meere lade sig giøre; jeg elsker Angelique, og dersom jeg nogen- sinde, ved din Glid, bliver foreenet med hende, saa skal jeg paatage mig at sætte dig i god Stand.

Lisette (grunder lidet derpaa.)

J er meget forsvorist; dette er en Maade at elske paa, som begynder at drage mig paa eders Side; jeg er forsikkert om, at Angelique skulde blive vel faren med eder.

Dorante.

Jeg vil aldrig elske nogen anden end hende!

Lisette.

Saa vil J da giøre hendes Lykke ligesaa vel som min? men min Herre, J har ingen Midler, siger J? det er meget haardt; kand J ikke arve nogen? ere alle eders Paarørende i slet Stand?

Dorante.

Jeg har en Farbroder, som har meget store Midler, som holder meget af mig, og beegner mig ligesom jeg var hans Son.

Lisette.

Jh! hvorfor siger J da ikke det? hvorfor giør J mig forstrækket med eders bedrøvelige Estertet-
nin

ninger, da J har langt trøsteligere at give mig?
En riig Farbroder, det er jo fortræfflig; og hand
er uden tvil gammel; thi disse Farbrødre pleyer
gierne være saa.

Dorante.

Ja, men min retter sig ikke efter de andre, hand
er ung.

Lisette.

Ung! men hvor ung da?

Dorante.

Hand er ikke meere end fem og tredive Aar.

Lisette.

O Jammer! fem og tredive Aar, denne Mand
duer ikke uden til at være en Broder-Søn af en
anden.

Dorante.

Det er sandt.

Lisette.

Men i det ringeste er hand dog lidet svag og
skrøbelig?

Dorante.

Aldeles ikke, hand er ved meget god Helbred, og
hand er, Himlen skee tak, saa frisk som nogen
kand være; thi du maa vide, at jeg har ham
meget kjær.

Lisette.

Fem og tredive Aar og ved god Helbred; det
er et skiont Slægtskab; hvad got kand man have

af saadan en Farbroder? men hvorledes er ellers denne artige Herres Humeur?

Dorante.

Hand er meget koldfindig, alvorlig og Philosoph.

Lisette.

Det gaaer endnu an; denne hans Humeur kand erstatte os den Alderdom og de Skrøbeligheder som han ikke har; hand kand da ikkun forskrive os sine Midler.

Dorante.

Det maa man ikke gjøre sig Haab om; man taler om et Giftermaal paa Landet for ham.

Lisette (skrigende.)

For denne Philosoph? saa vil hand da i egen Person have rette Livs-Arvinger?

Dorante.

Saaledes gaaer Ordet.

Lisette.

Ah, min Herre, jeg kand ikke længer taale at høre eders Tilstand, I er i Sandhed utaalelig, alting er mistrofuldt hos eder, hvad Kant man endog vender sig til.

Dorante.

Saa har du da faaet Leede til at tiene mig?

Lisette (med Hestighed.)

Nej, I har en Bantykke, som gjør mig des meere nidkær til at bestride og overvinde den; men gaae bort; jeg mærker at Angélique kommer; jeg har

har ikke sagt til hende, at J skulle komme her, om endskiont hun venter nok at see eder her; J skal komme frem om et Øjeblik, og lade ligesom J ikke havde været her før; giv mig Tiid til at underrette hende om alting, jeg maa gjøre hende Regnskab for eders Person; thi hun har befaleet mig at jeg skulde søge at faae at vide noget om eders Sager, lad mig kun raade.

(Dorante gaaer.)

Scene 2.

Angelique, Lisette.

Lisette.

Jeg var bange, J skulde ikke komme, Jomfru.
Angelique.

Det volder der er kommen nogen til os, som jeg har holdt med Selskab. Nu, Lisette, har du noget at sige mig om Dorante; har du tælt om ham med Portneren paa Gaarden hvor hand er?

Lisette.

Ja, jeg er fuldkommen underrettet; Dorante er en allerkiæreste Karl, en Karl, som er elsket og agtet af heele Verden; med et Ord, den skikkeligste Karl, som man kand kiende.

Angelique.

Aha! Lisette, der har jeg ikke tvivlet om; dette siger mig slet intet; thi jeg har selv giættet det.

Lisette.

Ja, man behøver ikkun at see ham, for at fatte gode Tanker om ham; imidlertid maa J dog forlade ham, thi hand stikker sig aldeles ikke for eder.

Angelique.

Forlade ham! hvad, efter at du har lagt saadan en Berømmelse paa ham?

Lisette.

Ja, Jomfru, hand er ikke Mand for eder.

Angelique.

Enten spøger J, eller J er bleven fornykt i Hovedet.

Lisette.

Jngen af Deelene. Men hand har en forfærdelig stor Feil.

Angelique.

Du gjør mig gandske forstræffet.

Lisette.

Hand har ingen Midler.

Angelique.

Ah, nu kommer jeg mig igien. Er det ikke andet end det? Forklar dig dog tydeligere, Lisette; det er ikke en Feil, det er en Bandykke, hvilken jeg anseer som en Bagatel, det gjør jeg.

Lisette.

J taler gandske rigtig; men vi har en Moder, gaae hen og spørg hende til Raads om denne Bagatel, for at see, hvad hun vil svare eder; spørg hende

hende, om hun vil beqvemme sig til at give eder til Dorante.

Angelique.

Men hvad ere dine Tanker derom, Lisette?

Lisette.

O! hvad mine Tanker angaaer, det er en gandske anden Sag; thi jeg vilde, uden at rose mig selv, have noget ædlere Tanker end saa; det skulde være en meget ypperlig Gierning at ægte Dorante.

Angelique.

Kom, Kom, du har ikke behov at skaane mit Hierte, det er ikke ringere end dit; raad mig ikkun gandske dristigen til at giøre denne ypperlige Gierning.

Lisette.

Nej vist ikke, om J behager; Dorante har ingen Midler, og Sædvanen befaler, at J maa lade ham gaae.

Angelique.

Saa fand jeg da giøre ham riig; hvilken Forsnyelse er ikke det!

Lisette.

Ah! J taler saa meget derom, at J vil omsider forføre mig.

Angelique.

Jo meere hand var mig skyldig, jo fiærere skulde hand være mig.

Lisette.

J ere begge to de elskværdigste Børn af Berden; thi som man siger, saa forskyder hand ogsaa, for eders Skyld, en meget rlig Enke.

Angelique.

Hand! nu vel, hand har været saa ydmyg og beskedden da ikke talet derom; det er endnu flere ny Egenheder, som jeg finder hos ham.

Lisette.

Rom, Zomfru, J maa have denne Person til eders Mand; thi man kand see, at Himmelen har bestykket eder til hinanden; erindre eder ifkun den gandske Hændelse. Vi gaae begge to og spatsere i Alleerne i denne Skov; der ere tusende andre Stæder, hvor man kand gaae og spatsere; men nep vist ikke, denne Mandsperson, som er os ubekiendt, kommer ikke uden just i denne Allée, efterdi hand skulde møde os der; hvad gjorde J der? J læste; hvad gjorde hand der? hand læste. Kand der være noget mærkeligere?

Angelique.

Det er gandske rigtigt.

Lisette.

Hand hilser os, vi hilse ham igien. Dagen derefter den samme Spatseregang paa det samme Stæd, det samme Møde, den samme Tilboyelighed paa begge Sider, og begge atter en Bog med sig at læse i; det er jo forunderligt.

An-

Angelique.

Jeg endnu dette til, at jeg har villet tvinge mig selv fra at elske ham, men har ikke kunnet bringe det dertil,

Lisette.

Ja, jeg vilde endog vedde derpaa, at J ikke kunde.

Angelique.

Der er intet uden min Moder, som gjør mig bekymret, denne Moder, som gjør en Afgud af mig, som har aldrig ladet mig fornemme andet end hendes Kierlighed, som vil aldrig uden hvad jeg vil.

Lisette.

Vel nok, det volder at J vil aldrig uden det som behager hende.

Angelique.

Men dersom hun gjør saa vel, at alt hvad der behager hende, behager ogsaa mig, er det da ikke ligesom jeg altid gjorde efter min egen Villie?

Lisette.

Er J da allerede bange?

Angelique.

Nej, du sætter Mood i mig; men det er denne elendige Rigdom som jeg har, og som vil gjøre mig Fortred; Ah hvad gjør det mig ondt at jeg er saa riig.

Lisette.

Ah hvilken pudseerlig Græmmelse. Hor, er J ikke riig for to?
An-

Angelique.

Det er sandt. Men faaer vi ham ikke at see i Dag, naar vil hand komme igien?

Lisette (seer paa hendes Uhr.)

Bie lit, jeg skal strax sige eder det.

Angelique.

Hvordan, saa har du da sat ham stevne at møde her?

Lisette.

Za, hand skal strax være her, hand bier ikke to Minuter, hand er gandske noyagtig i at holde Ord.

Angelique.

J betænker ikke hvad J gjør, Lisette; hand vil tænke, at det er mig, som har ladet ham sætte stevne herhid.

Lisette.

Ney, ney, det er altid med mig hand gjør Afstæle, og det er jer som holder Ord, uden at vide det.

Angelique.

Hand har giort meget vel deri, at hand har ikke sagt mig noget deraf, thi ellers vilde jeg ikke een eneste gang komme her; og siden du har underrettet mig om denne gang, saa veed jeg ikke ret vel om Anstændigheden tillader mig at blive her. Jeg har næsten i sinde at gaae herfra.

Lisette.

Jeg troer at J har ret; kom, lad os gaae bort, Zomsfrue.

An-

Angelique.

En anden gang naar J sætter ham stevne her, saa lad mig i det ringeste ikke vide noget deraf, det er alt hvad jeg forlanger af eder.

Lisette.

Lad os ikke giøre os vreed. See der er hand.

Scene 3.

Doranté. Angelique. Lisette.

Ole (langt borte.)

Angelique.

Jeg ventede i det mindste ikke at finde eder her,
Doranté.

Doranté.

Jeg veed alt for vel, min Hierte Tomfrue, at det er Lisette, som jeg er forbunden derfor at jeg seer eder her.

Lisette (uden at see til ham.)

Imidlertid har jeg dog sagt til hende, at J vilde komme her.

Angelique.

Saa hun sagde mig det nu i dette Dyeblik.

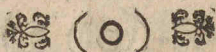
Lisette.

Og hun vilde gaae bort nu i dette Dyeblik.

Angelique.

Sie stille, Lisette.

Do-

Dorante.

Er I fortrydelig over at see mig, Zomfru?
Angelique.

Nej, Dorante, dersom det var mig imod at see eder, saa vilde jeg skye de Stæder, hvor jeg fandt eder, og hvor jeg kunde tænke at møde eder.

Lisette.

Oh, hvad det angaaer, min Herre, da maa I ikke beklage eder, eller have saa flutte Tanker om Zomfruen; thi intet Land være saa forpligtende og artig, som det Zomfruen stod nu og sagde til mig, om eder.

Angelique.

Men i Sandhed, Lisette

Dorante.

Ah, min Hierte Zomfrue, misund mig ikke den Glæde, som hun forarsager mig.

Lisette.

Hvad ondt er der i at igientage for ham de Ting, som Land ikke være andet end roosværdige? hvorfor skulde hand ikke vide, at I er inderligen fornøjet derover, at alle Folk elsker og agter ham? er der noget ont der i, at sige ham, hvilken Fornøvelse I forestiller eder, I det I Land hevne ham over hans flutte Lykke; at lade ham vide, at hans Tilstand gjør ham endnu kiereere for eder? Man har aldeles ikke Aarsag til at skamme sig ved at tænke paa saadan en Maade; og flige Tankere en Ære og Berømmelse for eders Hierte.

Do-

Dorante.

Hvordan! Allerfjønneſte Angelique, ſkulde vel min Lykke være ſaa ſtor? ſkulde jeg vel fordrifte mig til at troe hvad hun ſiger?

Angelique.

Jeg tilſtaaer for eder, at hun er meget ubefindig.

Dorante.

Jeg har intet andet end mit Hierte at tilbyde eder, det er ſandt; men i det mindſte har aldrig noget Hierte været meere indtaget, meere opfyldt med den inderligſte og ømmefte Kierlighed.

(Ole ſees langt borte af Liſette.)

Liſette.

Sagte, tael ikke ſaa høyt, mig ſynes at jeg ſeer vores Forpagters Broder: Søn, ſom paſſer paa os; hvad mon denne ſtore Tolper vil gjøre her?

Angelique.

Ja, det er ham ſelv. Ah hvad er jeg bekymret; hand vil fortælle alting for min Moder. Farvel, Dorante, vi vil tales ved en anden gang. Jeg gaaer, gaae I ogſaa bort.

(Hun gaaer.)

(Dorante vil ogſaa gaae.)

Liſette (holdende ham tilbage.)

Nej, min Herre, der falder mig noget ind, vi maa ſøge at ſaae ham paa vores Side, hand haader mig ikke.

Dorante.

Efterdi hand har ſet os, ſaa er det det beſte vi kand gjøre.

B

Scene

Scene 4.

Dorante, Lisette, Ole.

Lisette (til Dorante.)

Råd mig kuns raade. See, er du der, Ole,
hvad got bestiller du her?

Ole.

Jeg! først gif jeg og spatserte omkring, men nu
seer jeg mig om.

Lisette.

Hvad seer du da?

Ole.

Jeg seer nogle Fugle, to som ere bleven tilbage,
og en som fløj nu nyligen bort, og som er den dei-
ligste af dem allesammen. (Betragtende Dorante)
og her staaer en, som er ogsaa meget deilig; og jeg
er vis paa, at de skal komme meget vidt hos eder,
thi I fløyter for dem, saa det er en Lyst at høre,
Mamefeile Lisette.

Lisette.

Det er at sige, at du har seet os, Angelique
og mig, at vi talte med denne Herre.

Ole.

Ja vist, jeg har staaet i min gode Magelighed
og seet det altsammen, ja jeg har endog hørt deres
lille Sang og Qviddren.

Lisette.

Det er ved en Hændelse at vi mødte denne Herre
her, og det er den første gang vi har seet eller tælt
med ham.

Ole.

Ole.

Hillemænd, hvor tegner denne første gang til meget got, thi det saae ud til at være den tiugende.

Dorante.

Jeg mener, at man fand ikke undslaae sig for at hilse en Dame, naar man møder hende.

Ole (leende.)

Ha ha ha! Saa gjør J da eders Hilsener med Ord, J staaer og snakker sammen næsten et heelt Dvarteer, kalder J det at hilse eller tage Hatten af?

Lifette.

Lad os komme til Hoved-Sagen. Kunde du vel beqvemme dig til at være paa vores Side?

Ole.

Maafee Ja, og maafee Ney, ligesom Verdens Maade er; thi det er den, som man overalt retter sig efter, og jeg er selv meg' for at viise at jeg veed at leve.

Lifette.

Nu da, Ole, saa beder jeg dig indstændigen at du vil gaae os til haande.

Dorante (giver ham Penge.)

Og jeg betaler dig derfor.

Ole.

Saa giver jeg eder da Fortrinet; fortæl mig eders Sag igien, den bliver meget bedre paa denne Kant end paa den anden; først er det kun et Mo-

de, er det ikke? det skeer jo dagligen; der er jo intet usikkert deri at møde Folk?

Lisette.

Og derefter hilser man hinanden.

Ole.

Og derefter pladdrer man lidt, naar man har hilset; det er ogsaa min Maade, jeg giver mig altid i Snak med Folk, naar jeg hilser dem; og naar det er Fruentimmer, saa maa de jo vel svare to Ord for et, Mandfolkene snakker, Fruentimmerne pladdrer; bliv I kun ved, det er jo meget got, meget billigt og meget høfligt. Nu da, et Møde, en Hilsen, en Tiltale, et Svar, alt dette er betalt; nu fattes der intet videre, end at vi kand blive enige om det Tilkommende.

Dorante.

See der har du for det Tilkommende.

Ole.

Saa, gjør nu eders Beste; Alt hvad I kand komme over, det er for eder, jeg forlanger ikke en Smule deraf, al den Stund jeg kand ogsaa komme over noget. Eders Tienere; der er min Troe aldrig nogen behageligere Person at møde end I.

Lisette.

Saa vil du da nu være vores Ven?

Ole.

Ja det forstaaer sig, I skal ikke skaane mig; mit gandske Venskab er til eders Tieneste for samme Priis.

Lisette.

Efterdi vi fand nu forlade os paa dig, vil du da vel staae troligen Skiltvagt, for at lade os vide i Fald der skulde komme nogen, og fornemmeligen om du seer Madamen?

Ole.

Lad kun eders Folk være gandske rolige, jeg lover for at der skal ikke nogen komme eder paa en Gierding Vey nær, runden om.

Scene 5.

Dorante, Lisette.

Lisette.

Efterdi vi ere nu alleene et Øyeblik, saa lad os endnu tale noget om eders Kierlighed, min Herre; J har giort mig store Løfter, i Fald at Sagerne falde lykkeligen ud; men hvorledes skal de vel falde lykkeligen ud? Angelique er et bemidlet Fruentimmer; og jeg veed hvad hendes Moders Hensigt er; hvor om en Kierlighed hun end har for sin Daatter, som elsker eder, saa bliver J dog aldrig den, som hun vil give hende til; det er en Sag, som J maa være gandske forsikkert om; men naar nu saa er, hvad Raad har J da betænkt herimod?

Dorante.

Endnu intet, Lisette. Jeg har hidindtil ikke tænkt paa andet end den Fornoyelse at elske Angelique.

Lisette.

Men kunde I ikke og paa samme Tiid tænke paa, hvorledes I kunde gjøre denne Fornoyelse bestandig?

Dorante.

Det er vel og mit Forsæt; men hvorledes skal man bære sig ad dermed?

Lisette.

Det er det jeg spørger eder om.

Dorante.

Jeg vil betænke mig derpaa, Lisette.

Lisette.

Ah! I vil betænke eder derpaa; men der er ikke kun en lille Uleilighed at befrygte, det er, at man gifter eders Kærester med en anden, imedens I betænker eder paa at beholde hende for eder selv.

Dorante.

Hvad er det du siger, Lisette? Jeg maatte da døe af Sorg.

Lisette.

Jeg holder eder da allerede for død.

Dorante (hidfigen.)

Vil man da gifte hende med nogen?

Lisette.

Sagen er gandske afgjort med Moderen. Der er allerede en Brudgom hende bestemt, det har jeg fra en sikker Haand.

Dorante.

Ey Lisette, du bringer mig i Fortvivelse. Man maa endeligen undstye denne Ulykke, hvordan det end gaaer.

Lisette.

Ah, det lader sig ikke gjøre dermed, at J siger, jeg elsker, og atter jeg elsker, har J ikke opfundet noget Raad?

Dorante.

Du gjør mig gandske nedslaget.

Scene 6.

Ole, Lisette, Dorante.

Ole (kommer tilløbende.)

Gaaer bort, mine gode Venner, redder eder, jeg seer at Fienden nærmer sig.

Lisette.

Hvad for en Fiende?

Ole.

Heya, det er den allerverste Fiende, det er Angeliques Moder.

Lisette (til Dorante.)

Vær snart og skiul eder her i Skoven; jeg gaaer bort.

Ole.

Og jeg lader som jeg veed af ingen Ting.

Scene 7.

Ole, Mad. Argante.

Mad. Argante.

See, er det dig, Ole? er du gandske alleene? mig synes at jeg hørte nogen snakke.

Ole.

Nej, gode Frue, det er ikkun mig, som taler til mig selv og svarer mig selv, paa det Tiden skal ikke falde mig lang.

Mad. Argante.

Bedrager du mig ikke?

Ole.

Eya, saa maatte jeg jo være en Skielm?

Mad. Argante.

Jeg troer dig, og det er mig kiert at jeg fandt dig, thi jeg leedte efter dig; jeg har en Forretning at betro dig, som jeg vil ikke betro nogen anden af mine Folk, det er at passe nøy paa Angelique, naar hun gaaer ud og spasserer, og at fortælle mig alt hvad der foresalder; jeg mærker at hun i nogen Tid gaaer ofte ud med Lisette ved det samme Klokket, og jeg vilde gierne vide Aarsagen dertil.

Ole.

Det er meget billigt; saa beskikker I mig da til at være en Spion.

Mad. Argante.

Saa noget nær.

Ole.

Ole.

Jeg veed meget vel hvad det er, jeg har lige saas
dan en Tieneste foruden.

Mad. Argante.

Du!

Ole.

Ja, det er en Tieneste, som der ere skionne Jnd-
komster ved; men J kommer noget for silde, gode
Frue, thi jeg har faaet Befaling at udspionere
eder selv.

Mad. Argante (sagte.)

Hvad horer jeg! Mig, Ole?

Ole-

Ja gandske vist, naar Jomfru Angelique taler
hemmeligen med hendes Kjaereste, saa er det mig
som passer paa, om J ikke kommer.

Mad. Argante.

Er dette Alvor? men du er meget dristig, Ole,
at du paatager dig saadan en Forretning.

Ole.

Hillemænd, er der noget ont deri, at jeg siger
til denne unge Jomfru, see der kommer Madas-
men, see der kommer Madamen ikke, kand dette
hindre at J kommer, eller kommer ikke? jeg veed
af ingen Underfundighed.

Mad. Argante.

Jeg tilgiver dig, efterdi du har ikke troet at
du gjorde ilds deri; men med det Vilkaar, at

du skal lade mig vide alt hvad du seer og alt hvad du hører.

Ole.

Saa maa jeg da baade høre, og jeg maa see, jeg har da dobbelt saa meget Arbeide for eder som jeg har for dem.

Mad. Argante.

Jeg vil endog tillade dig at advare dem, naar jeg kommer, med saa skiæl at du troligen beretter mig alting, og det kand ikke være vanskeligt for dig at giøre, efterdi du gaaer ikke langt bort fra dem.

Ole.

Ja det forstaaer sig; jeg skal være gandske mærksom estet at høre nyt, det bliver mig en læt Sag; og ligesaa varmt som jeg saaer det, skal jeg bringe eder det igien.

Mad. Argante.

Men jeg forbyder dig, for alting, at lade dem vide, hvad jeg har overdraget dig at giøre, ligesom du har sagt mig, hvad de har begiært for Tieneste af dig; du maa holde det hos dig selv.

Ole.

Naar man vil at jeg skal holde det, saa holder jeg det; og dersom de havde befaleet mig det, saa skulde jeg giort det samme; de kunde ikkun sagt mig det.

Mad. Argante.

Forsom det da ikke, hvad mig angaaer, og efterdi de andre ikke bekymre sig om, at du skal holde

holde hos dig selv hvad de har betroet dig, saa bliv fremdeles ved at underrette mig, du skal ikke tabe derved.

Ole.

For det første, i stæden for at tabe hos de andre, saa vinder jeg.

Mad. Argante.

Det er at sige, at de betale dig.

Ole.

Gandske rigtig.

Mad. Argante.

Jeg lover dig at jeg vil giøre det samme, som de, naar jeg kommer hjem:

Ole.

Jeg siger det ikke for at fremsætte det som et Exempel, men hvad Fruen vil giøre, skal altid være vel giort.

Mad. Argante.

Saa har min Daatter da en Kiereste? Hvem er det?

Ole.

En deilig ung Karl, som er meget vel skabt, som er gavmild, har en Mine, en Anseelse, en Philosophie; ja ret ligesom min, hand staaer mig mangsfoldig vel an, og hand skal iligemaade staae Fruen an. Der er aldrig nogen Karl yndigere at betragte, og som frier med saa kierlige og søde Ord; det er ret en Fornøjelse at høre, hvorledes hand fand

Kand smakte for sine Bahre, hand siger ikke et Ord, uden det er Guld værd, og hand tilbeder eders Daatter.

Mad. Argante.

Og hvad svarer min Daatter ham?

Ole.

Eders Daatter? jeg meener at de snart vil tilbede hinanden begge to.

Mad. Argante.

Men Kand du ikke erindre noget af det de siger?

Ole.

Nej ikkun en liden smule; jeg har ingen Midler, siger hand, og jeg har meere end nok, siger hun; men, siger hand, jeg har saa kierligt, saa oprigtigt et Hierte; men, siger hun, hvad vil min Moder skiotte derom; og derefter beklage de sig indbyrdes over det meere og over det mindre, over den eenes Fattigdom, over den andens Riigdom, og dette er saa ynkeligt, at en Steen maa bevæges derved.

Mad. Argante.

Hvem er denne unge Person?

Ole.

Bie lit, jeg meener det er Dorante, og saasom hand er her i Naboelaugget, saa Kand man kalde ham Nabo Dorante.

Mad. Argante.

Dorante? dette Navn er mig ikke ubekjendt; hvorledes har de faaet hinanden at see?

Ole.

Ole.

De fik hinanden at see, da de af en Hændelse mødte hinanden, men nu møder de hinanden ikke mere, nu finder de hin anden.

Mad. Argante.

Og er Lisette i Ledtog med dem?

Ole.

O ja vist, hun er deres Capitain, som commanderer over deres Sammenkomster; Denne Piøge er et ret Klenodie for elskende Personer.

Mad. Argante.

See der synes mig at min Daatter kommer, og lader som hun gaaer og spatserer, hun kommer hid til os; Gaae bort, Ole, men bliv ved at passe nøye paa, og give mig trolig Efterretning om alting, jeg skal betale dig derfor.

Ole.

O ja, Madame, naar I kommer hjem, der har I ikke langt til.

Scene 8.

Mad. Argante, Angelique.

Mad. Argante.

Jeg spurte Ole om eder, min Daatter.

Angelique.

Har Mama noget at tale med mig?

Mad.

Mad. Argante.

Ja; I kiender jo Ergalte, min Daatter? I har ofte seet ham i Kiøbenhavn, hand begiærer eder til ægte.

Angelique.

Hand, Mama? Ergalte, denne Mand som er saa mørk, saa ærbar; mig synes hand er ikke skikket til at leve i Ægtestanden.

Mad. Argante.

Der er slet intet at sætte ud paa hans Anseelse.

Angelique.

Hvad hans Anseelse angaaer, den vil jeg ikke tale om, det er en Sag, som jeg ikke meget seer efter.

Mad. Argante.

Hand er Foldsindig.

Angelique.

Süig heller hand er af Iis, taus, melancholisk, tankesuld og bedrøvet.

Mad. Argante.

I skal snart faae ham at see, thi hand kommer her, og dersom hand ikke staaer eder an, saa skal I ikke ægte ham imod eders Billie, mit kiære Barn; I veed jo nok, hvorledes vi leve med hinanden.

Angelique.

Ah Mama, jeg er ikke bange for at I vil bruge nogen Bøld imod mig; det er ikke det, som gjør mig urolig.

Mad.

Mad. Argante.

Er du gandske forsikret om at jeg elsker dig?

Angelique.

Der gaaer ingen Dag forbi, at jeg jo seer ny
Prover derpaa.

Mad. Argante.

Og du, min Daatter, elsker du mig lige saa
høyt?

Angelique.

Jeg haaber gandske vist, at J bærer ingen tvil
derom.

Mad. Argante.

Nej, men for at gjøre mig endnu meere forvissset
derom, saa maa du bevilge mig en Gunst.

Angelique.

En Gunst, Mama? det er et Ord, som ikke
stikker sig for mig; besael, og jeg skal adlyde eder.

Mad. Argante.

O dersom du taler med mig af saadan en Tone,
saa elsker du mig ikke saa høyt som jeg tænkte; jeg
har slet intet at befale eder, min Daatter; jeg er
eders Ven, og J er min; og dersom J beegener
mig anderledes, saa har jeg intet videre at sige eder.

Angelique.

Rom da, Mama, jeg vil gjøre som J forlanger;
J indtager mig gandske, jeg er færdig at græde af
Kierlighed, saaledes bevæger eders Godhed mig;
lad mig høre hvad det er for en Gunst, som J
begiaer

begjærer af mig; jeg vil allerede forud bevilge eder den.

Mad. Argante.

Kom da og lad mig omfavne dig. Du er nu kommen til skæls Aar og Alder, men du behøver dog mine Raad og min Forsarenhed; Erindrer du den Samtale vi havde med hinanden forledent Dag, og den angennemme Fornøjelse som vi foreskillede os begge to, i at leve tilsammen i den inderligste Fortrolighed, uden at holde noget hemmeligt for hinanden; erindrer du dig det? vi bleve forhindrede i denne Samtale; men dette Indfald, og denne Betragtning fornøjede dig mangfoldigen. Lad os nu sætte det i Verk, tael gandske aabenhjertigen med mig, gjør mig til din Fortrolige.

Angelique.

J, Mama, eders Daatters Fortrolige?

Mad. Argante.

Ah, eders Daatter! hvem taler om hende? det er ikke din Moder, som vil være din Fortrolige, det er din Ven, endnu eengang.

Angelique (leende.)

Lad saa være; men min Ven vil sige alting igien til min Moder; den ene er usadskillelig fra den anden.

Mad. Argante.

Nu vel, jeg vil skille dem ad, jeg sværer paa at jeg vil, ja, bild dig ind, at hvad du betroer og siger

figer til mig paa denne God, det er ligesom din Moder ikke horte det; ja, dette bør jo saaledes være, det var jo at handle imod Tro og Love, om man gjorde anderledes.

Angelique.

Det er vanskeligt at haabe det som I der siger.

Mad. Argante.

Ah, hvor bedrøvet gjør du mig; jeg fortjener ikke, at du skal sætte dig derimod.

Angelique.

Nu da, lad saa være, I fordrer det med alt for stor Tæffelighed, jeg samtykker det, og vil sige eder alting.

Mad. Argante.

Dersom du vil, saa kald mig ikke din Moder; giv mig et andet Navn.

Angelique.

Oh! det er ikke deri Knuden bestaaer; dette Navn er mig kiert, og dersom jeg end forandrede det, saa blev det dog hverken meer eller mindre; det var kun en unyttig Spitsfindighed, lad mig kun beholde det, det gjør mig ikke meere bange.

Mad. Argante.

Ligesom du vil, min kære Angelique. See der, nu er jeg din Fortroelige, har du intet at aabnbare for mig paa nærværende Tid?

Angelique.

Nej, ikke det jeg veed, men det kand see hersefter.

Mad. Argante.

Hvorledes er det med dit Hierte? har der ingen endnu giort Anfald derpaa?

Angelique.

Endnu ikke.

Mad. Argante.

Hum! du fortroer dig ikke til mig; jeg er bange at det er endnu din Moder, som du svarer.

Angelique.

Det kommer deraf, at J begynder med saadant et grumt Spørsmaal.

Mad. Argante.

Det er et Spørsmaal, som beqvemmer sig efter din Alder.

Angelique.

Ah!

Mad. Argante.

Du sukker.

Angelique.

Ja det er sandt.

Mad. Argante.

Hvad er der vederæret dig? jeg tilbyder dig baade Trøst og gode Raad; tael.

Angelique.

J vil ikke tilgive mig det.

Mad. Argante.

Du snakker endnu over dig med dine Tilgivelses; du tager mig for din Moder.

An-

Angelique.

Det er meget tilladeligt at tage Feil deri; men i det mindste tager jeg eder for en Moder, som er meest værdig at være det, som er den frommeste, den kierligste, og for sin Datter den kiereste, som der kand være i Verden.

Mad. Argante.

Disse Tanker ere dig gandske anstændige, jeg skal og fortælle dem til din Mama; men vi taler nu ikke om hende, hun er fraværende; lad os komme til vores forrige igien, hvad er det, som ligger dig paa Hjertet?

Angelique.

J har spurt mig, om nogen havde gjort Anfald paa mit Hjerte? alt for meget, thi jeg elsker.

Mad. Argante (med en alvorlig Mine.)

Elsker J?

Angelique (leende.)

Nu da, er ikke der denne Mama igien, som er fraværende; og imidlertid er det dog hende, som svarer mig; men giv eder kun tilfreds igien, det var kuns min Spøg.

Mad. Argante.

Nej, det er ikke Spøg, du siger mig den reene Sandhed, og der er slet intet deri, som jeg forundrer mig over; jeg paa min Side har ikke svaret dig saa alvorligen, uden fordi du taledes ligeledes til mig; aitsaa vær kuns ikke bekympret; du fortroer mig da, at du elsker?

Angelique.

Jeg har næsten Lyst til at tage mine Ord tilbage igien.

Mad. Argante.

Ah! min fiære Angelique, du beegner mig ikke med saa inderlig en Kierlighed, som jeg dig.

Angelique.

J maae undskyld mig; det var den ærbare Miine, som J antog, der gjorde mig forvirret; men jeg er nu ikke meere bange; ja jeg elsker, det er en Tilbøielighed, som er pludseligen overkommet mig.

Mad. Argante.

Du er ikke den første; det kand vedersfares alle Mennsker. Nu, hvem er den Person? er hand i Kiøbenhavn?

Angelique.

Nej, jeg har ikke kiendt ham uden her.

Mad. Argante (leende.)

Her, min Hierte? fortæl mig dog denne Historie, jeg finder at den er meere forvillig end alvorlig; det kand ikke være andet end en Hændelse, at hand har mødt dig i Marken.

Angelique.

Saa er det.

Mad. Argante.

Det er vel en ung, artig Karl, som har hilset dig, og paa en høflig Maade vidst at komme i Snak med dig.

An-

Angelique.

Det er gandske rigtigt.

Mad. Argante.

Jeg forundrer mig over hans Driftighed; thi du er af saadan Anseelse, der burde paalegge ham Evang og Respect; finder du ikke, at hand har viist lidet mindre Erbødighed imod dig end hand burde?

Angelique.

Nej; en usformodentlig Hændelse har gjort det altsammen, og Lisette er Aarsag dertil, omend skiont gandske uskyldigen; hun havde en Bog i Haanden, hun lod den falde, hand tog den op, og vi taledes sammen, dette er gandske naturligt.

Mad. Argante (leende.)

Kom, mit hierte Barn, du est en lille Tosse; at du bilder dig ind at du elsker denne Karl; det er Lisette, som sætter dig de Tanker i Hovedet; du er saa meget for god til at begaae sliq en Ting, at du skal selv see deraf inden saa Dage.

Angelique.

Nej, det troer jeg ikke, jeg formoder det i Sandhed ikke.

Mad. Argante.

Bagatel, siger jeg dig; det volder at her er noget i, som ligner en Romansk Kierlighed, og dette befaller dig.

Angelique.

Mig? jeg læser dem aldrig; og dernæst er denne gandske Hændelse saa eensfoldig, som den kand være.

Mad. Argante.

Du skal see det, siger jeg; du er fornustig; det er nok, men har du tit taelt med ham?

Angelique.

Ei eller tolv gange.

Mad. Argante.

Vil du tale meere med ham endnu?

Angelique.

Om jeg skal sige min Hiertens Mening, saa vilde det koste mig megen Umag at lade det blive.

Mad. Argante.

Jeg tilbyder dig, dersom du vil, at jeg vil igien antage min Person som Moder, for at forbyde dig at tale meere med ham.

Angelique.

O ney ingenlunde maae I det, jeg beder derom; thi dette bør være en Hemmelighed for eder, som Moder, og jeg forlader mig derpaa, at I veed slet intet; i det mindste har I lovet mig det.

Mad. Argante.

O hvad jeg har lovet, det skal jeg og holde; men efterdi det er saadan en alvorlig Sag, saa er det ikke langt fra, at jeg sælder Taare over den Fare, som jeg seer dig udi, at miste den Høygættelse, som man har for dig i Verden.

An-

Angelique.

Hvordan da! den Høragtelse man har for mig! Jeg kommer mig til at skælve; troer jeg da, at jeg er mægtig for at begaae noget udydigt?

Mad. Argante.

Aha! min Daatter, see hvad du har allerede gjort; havde du tænkt, at du var mægtig for at bedrage din Moder? at tale, hende uvidende, med en ung Fusentast, at underkaste dig de Farer, som hans Ubefindighed, hans Forsængelighed og Praleri kunde bringe dig i; at underkaste dig alt hvad hand vilde sige, at beqvemme dig til den Uanstændighed at tale saa ofte med ham i Cœnrum, og det ved Underhandling af en elendig Tjeneste-Pige, uden Estertanke og uden Troskab, som bekymrer sig lidet om, hvad der vil fynde af, al den Stund hun finder sin Fordeel derved, som hun uden Tvil ogsaa finder. Dersom en for en Maaned siden vilde sagt til dig, at du skulde forløbet dig saa vidt, havde du vel troet det?

Angelique (bedrøvet.)

Jeg kunde vel have Uret; thi disse Betænkninger har jeg aldrig gjort mig derover.

Mad. Argante.

En, mit Hierte Barn, hvem skulde faae dig til at gjøre dig saadanne Betænkninger? det er ikke en Tjeneste-Pige som lader sig betale for at forraade dig; langt mindre er det en Støvere, som holder det for sin største Lykke at kunde forføre dig;

dig; du raadfører dig med ingen uden med dine
 Fiender; dit Hierte er end og paa deres Side;
 du har ingen anden Bistand end din Dyd, som
 fandt ingenslunde være fornøyet, og en retsindig
 Ven, som mig, som du har ingen Troe til; be-
 tænk da hvad du ikke vover.

Angelique.

Ah min hierte Moder, min hierte Ven, I har
 ret, I aabner mine Døne, I gjør mig gandske
 skamsfuld; Lisette har forraad mig, og jeg bryder
 over tvært, med den unge Person; hvad er jeg
 eder forbunden for eders gode Raad?

Ole (til Mad. Argante.)

Madame, der kom nu en Mand, som begiæret
 at tale med eder.

Mad. Argante.

Som en blot fortrolig Ven lader jeg dig have
 din Frihed, imidlertid raader jeg dig at følge med
 mig; thi det unge Menneſke er her maaskee.

Angelique.

Tillad mig at betænke mig et Øyeblik, og be-
 tænk eder slet intet; dersom hand er her og hand
 tør komme frem, saa skal jeg give ham Afſkeed,
 det forſikkrer jeg eder.

Mad. Argante.

Lad saa være, men tænk paa hvad jeg har sagt
 dig.

Sc-

Scene 9.

Angélique (er et Øyeblik alleene, imidlertid kom-
mer Ole ind igien.)

See nu er det klart, jeg vil ikke meere tale med
ham.

Ole (uden at opholde sig, giver hende et Brev
i Haanden.

Angelique.

Vie lit, fra hvem er det?

Ole (i det hand gaaer langt bort.)

Fra den kiære søkkte Karl; det er eders Kiæres-
ste, som sender eder det.

Angelique (kastende det langt fra sig.)

Jeg har ingen Kiæreste, tag det bort igien.

Ole.

Det er skrevet for at blive her.

Angelique.

Tag det tilbage igien, endnu engang, og gaae
din Bey.

Ole.

Ey for Pokker, hvad er det for Griller? jeg
siger jo at det skal blive her, til den Ende at I
skal læse det, det er mig saa befaleet og eder iliges-
maade; der er skrevet deri om en Samtate ret nu,
paa en Tiid som vil gjøre eder Fornoyelse; og jeg
er befaleet at lade Lisette vide Tiden, men ikke
fly hende Brevet. Tag det op, thi jeg tør ikke,

af frygt for at nogen skal see mig, og derefter fandt
J raabe mig Svaret i Dret gandske sagte.

Angelique.

Tag det selv op, og gaae bort, jeg befaler dig det.

Ole.

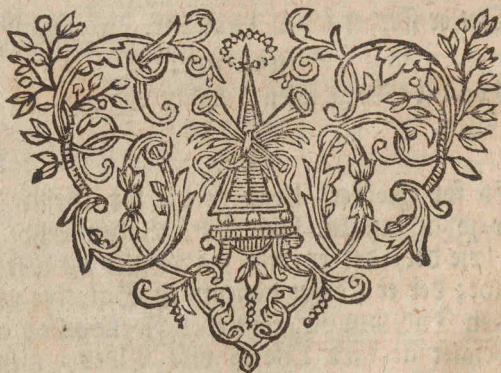
Men see engang, hvad for en Brems der stik-
ker hende; nej Mænd og Sandhed vil jeg ikke
tage det op; man skal aldrig sige mig det paa, at
jeg har forrettet bagvendt hvad man befaler mig.

Angelique (gaaende bort.)

Den Næsviis!

Ole (seer paa hende naar hun gaer.)

Hun maa vist have en Afsky for Skrift.

II. A C T.

Scene I.

Dorante , Ole.

Ole (kommer først ind og siger.)

Der kommer ingen.

(Dorante kommer ind.)

Ole.

Ey for Pokker saa kom da , det er nu over en Time siden at jeg har gaaet og ventet efter eder.

Dorante.

Nu vel hvad har du da at sige mig ?

Ole.

At I skal ikke gaae her af Stædet ; Lisette har sagt at jeg skulde befale eder det.

Dorante.

Har hun sagt dig , hvad Klokkets Gomsfru Angelique har besluttet at møde mig her ?

Ole.

Nej , det vil hun selv fortælle eder.

Dorante.

Er dette alt hvad du har at sige mig ?

Ole.

Ja det er alt , hvad eder angaaer , men der er noget tilbage , som angaaer mig.

Do-

Dorante.

Hvad er det?

Ole.

Det er at jeg fortryder. . .

Dorante.

Hvad kalder du at fortryde?

Ole.

Jeg mener, at der ere nogle Griller og Bekymringer, som quæle mig i Henseende til eders Sammenkomster, som jeg passer paa og beskytter; jeg har undertiden i Sinde at staae mig fra eders Parti, og at gaae hen og give os an allesammen.

Dorante.

Du drømmer; hvad ont er der i disse Sammenkomster; hvad er du bange for? er jeg ikke en stikkelig ærlig Karl?

Ole.

Bitterkno, er jeg ikke ogsaa? og det saa ærlig, at det er mig umueligt at være en Skielm, dersom man ikke sætter Mood i mig; formedelst at jeg finder altid nogen Modstand, naar jeg vil handle imod min Samvittighed, der er altid noget, som hinker i mit Mood, og ved hver Trin jeg gjør, har jeg den Feil at blive staaende, med mindre man støder mig frem; og det kommer eder til at støde mig frem.

Dorante (tager en Ring af sin Finger og giver ham.)

Ey, ikke andet? tag da denne og bliv ved.

Ole.

Ole.

Det opmuntret mig igien.

Dorante.

Siig mig, kommer Angelique snart?

Ole.

Maaskee snart, maaskee silde, og maaskee slet intet.

Dorante.

Slet intet! hvad vil du sige dermed? hvordan har hun taget imod mit Brev?

Ole.

Hvordan, gjør J mig ogsaa til eders Spion hos hende, at jeg skal fortælle eder hvad hun bestiller? Jeg bliver ret nu Spion for heele Verden.

Dorante.

Du? Hvis Spion er du ellers?

Ole.

Jeg er hendes Moders, som har stærk forbudet mig at sige det til nogen.

Dorante.

Du lumpne Karl! saa taler du da til hende imod os?

Ole.

Imod eder, min Herre, ikke et Ord, hverken for eller imod, jeg gjør mit Snit, og det er alt; men jeg burde ikke eengang sagt eder dette.

Do-

Dorante.

Tæel dog reent ud; det er at sige, at hvad du gjør det gjør du alleeneste for at faae nogle Penge af hende, uden at skade os.

Ole.

Der har J heele Sagen, jeg trækker fra den Kant, og jeg trækker fra den Kant, og faaer allevegne noget.

Dorante.

Nu bliv ved; hvad sagde Angelique til dig, da du bragte hende mit Brev?

Ole.

Bliv fums altid ved at tale med hende, men skriv hende ikke meere til, thi eders Kladderi har ikke været lykkelig.

Dorante.

Hvad, er hun bleven fortrydelig over mit Brev?

Ole.

Hun har ikke engang villet læse et Ord deraf. Papiret har gjort hende vreed.

Dorante.

Har hun da givet dig det tilbage?

Ole.

Hun har givet mig det tilbage paa Jorden; thi jeg har taget det op, og nu har Lisette det.

Dorante.

Jeg begriber intet heraf; hvoraf mon det kand komme?

Ole.

Ole.

Der kommer Lisette, spørg hende ad; jeg gaaer hen til min Post igien for at advare eder.

(hand gaaer.)

Scene 2.

Lisette, Dorante.

Dorante.

Hvad er det jeg hører, Lisette? Angelique har afviist mit Brev.

Lisette.

Ja, der er det. Ole har givet mig det, jeg veed ikke hvad Nykker hun har faaet, men det er vist, at hun er meget ilde til mode; jeg har ikke fundet komme til at tale ret med hende, formedeist nogle Folk som vare i vort Huus; men hun er bedrovet, og har begegnet mig gandske koldsindigen, og jeg har fundet hende gandske forandret; imidlertid saae jeg hende dog der neere, og jeg kommer for at lade eder vide det; lad os bie her; og hendes Tungtsindighed kunde meget vel føre hende usormærkt her hid.

Dorante.

Nej, Lisette, min Nærværelse kunde maasse opirre hende meere; jeg maa have Verbødighed for den Affky hun har fattet til mig; jeg kunde aldrig taale at see den, jeg vil derfor gaae bort.

Li-

Lisette.

Hvad ere dog elskende Personer undertiden værd at belee; Hvilken u-rimelig Snak føre de! See der, fly nu for hende, min Herre, thi hun kommer, fly for hende for at udviise eders Erbødighed.

Scene 3.

Angelique, Dorante, Lisette.

Angelique.

Hvordan, er Monsieur her? jeg ventede ikke at finde ham her.

Dorante.

Jeg vilde gaaet bort, Zomfru; Lisette fandt sig det, jeg vilde ikke lade mig see; den Foragt, hvormed J har beegnet mit Brev, viser mig, hvor affkyelig jeg er for eder.

Angelique.

Affkyelig! ah, der er jeg i det mindste fri for, men ligegyldig, det lader jeg staae der ved, og meget ligegyldig; hvad eders Brev angaaer, da har jeg taget derimod, som det fortiente; og jeg tænkte ikke, at man var berettiget til at skrive Folk til, som man har seet ved en Hændelse; jeg har fundet dette meget besynderligt, og allerhelst til en Person af mit Kion; at skrive til mig, min Herre, hvor er J kommen paa det Indfald? mig synes, at jeg har ikke givet eder Anledning til saadan en Dristighed. Hvad er der at skrive om imellem eder og mig?

Do-

Dorante.

Intet, i Henseende til eder, Zomfru; men al-
ting i Henseende til en Ulyksalig, som J under-
trykker.

Angelique.

Det er saadanne Talemaader, som ere lige saa
utidige som unyttige, og jeg kand sige eder, at jeg
horer ikke efter dem.

Dorante.

Ah jeg beder, Zomfru, leg ikke Spotteri til den
grumme Tale, som J holder til mig; foragt min
bittre Smerte, men driv ikke Spot dermed; thi
jeg asmaler mine Videsser ikke større end de ere.

Angelique.

J forhindrer mig at tale til Lisette, min Herre;
fald mig ikke ind i Ordene.

Lisette.

Kand man vel spørge, uden at være for meget
nysgierrig, hvem vil J i Færd med?

Angelique.

Med eder; og jeg er alleeneste kommen her for
at søge eder; det er der, som har drevet mig herhid.

Dorante.

Wil J at jeg skal gaae bort, Zomfru?

Angelique.

Ligesom J vil, min Herre.

Dorante.

O Himmel!

Angelique.

Dog bliv kuns lidt, efterdi I er her; thi jeg vil gjerne, at I skal vide, hvad jeg har at sige eder; I har skrevet mig til, I har tælt med mig; I kunde prale deraf, det skeer meere end alt for ofte; og det skal være mig kiært, at I faaer at vide, hvad jeg tænker derom.

Dorante.

Jeg prale deraf, Zonifru! hvilket forfkrækkeligt Begreb gior I eder om mit Gemyt; jeg svarer intet til mit Forsvar, jeg har ikke Magt dertil; dersom mit Brev har mishaget eder, saa beder jeg om Forladelse; men fatte ikke nogen slette Tanker om min Erbødighed, thi den som jeg har for eder, er mig langt dyrebareere end Livet; og det vil jeg bevise eder dermed, at jeg fordømmer mig selv til ikke meere at see eder, efterdi jeg mishager eder.

Angelique.

Jeg har allerede sagt eder, at I var mig alleens neste ligegyldig. Men lad os komme til Lisette.

Lisette.

Nu lad os da see, efterdi det falder nu mig til at sfiendes paa; jeg har dog intet at prale af, jeg har ikke skrevet eder til, jeg har ikke mødt eder, hvad er da min Forseelse?

Angelique.

Siig mig engang, det har jo ikke været eders skyld, om jeg ikke har fattet gunstige Tanker om denne Herre? Er det ikke skeet ved eders Gliid, at
hand

hand har faaet mig i Tale alle de gange, som J har ført mig til dette Stæd, uden at sige mig det, thi J har aldrig sagt mig det; har J vel betænkt, hvad der vilde flyde af?

Lisette.

Nej, saa megen Forstand har jeg ikke haft.

Angelique.

Dersom Herren, som jeg allerede har sagt, og som næsten alle unge Folk plejer gjøre, var en Person, der vilde rose sig af saadan en Hændelse, som jeg er gandske uskyldig i, hvorledes vilde det da gaae mig?

Lisette (til Dorante.)

Tak hende, min Herre.

Dorante.

Jeg fand ikke tale.

Angelique.

Dersom J paa eders Side er af disse egennyttige Piger, som bekymre sig ikke om at gjøre deres Gomsruer Fortræd og Banære, al den Stund de finde deres Fordeel derved, hvad Fare vovede jeg mig da ikke i?

Lisette.

Ah, saa skal da jeg svare, jeg har ikke tabt mit Maal. Dersom Herren er en æragtig Person, som J beskylder for Uret, og dersom jeg er en ædelmodig Pige, som ikke vinder noget ved alt dette, uden den smukke Compliment, som J bærer mig

med, hvor er da eders Erkiendtlighed imod mig derfor? hem?

Angelique.

Hvoraf kommer det da, at J har tient Dorante saa vel, hvad kand have drevet eder til at tage eder hans Sag an med saa hæftig en Midkierhed, hvad Midler har hand brugt, for at faae eder til at arbejde for ham?

Lisette.

Jeg troer, at jeg forstaaer eder; jeg er vis paa, at J vil vedde, at jeg er bleven forført ved Foræring. Saa væd med mig, Jomfru, gior mig denne artige Tieneste; J skal tabe, og det vil blive en gandske ædel Maade at komme til at giøre mig en Foræring.

Dorante.

Foræringer, Jomfru? hvad kunde jeg give hende, som kand lignes imod det jeg er hende skyldig?

Lisette.

Vie lit, min Herre, lad os dog sige Sandhed. J har lovet mig, i eders Kierligheds Henrykkelse, at J vilde blive overmaade erkiendtlig, dersom J nogen Tiid noed den Lykke [at blive Jomfruens; det maae vi tilstaae.

Angelique.

Saa! jeg skulde selv være den første at give eder mig selv.

Do-

Dorante.

Hvad er jeg dog at beklage, at jeg har overgivet mit Hierte til saa stor en Kierlighed!

Lisette.

Jeg tager Deel i eders Sorg, min Herre; men gjør ligesom jeg; jeg havde ikke andet end got i Sinde, jeg elsker min Jomfru, hvor ubillig hun end er; jeg vilde foreene hendes Skæbne med et Menniskes, som vilde have gjort hendes Liv lykksaligt og roligt; men det, som driver mig hertil, er hende mistænkt, og derfor vil jeg ikke meere besatte mig dermed; folg mit Exempel, undslaae eder, paa eders Side, fra den Fornoyelse at see Angelique, I maa opofre eders Kierlighed, for at stille hendes urolige Bekymringer; Er I vel mægtig til at gjøre eder selv denne Evang?

Angelique.

Det kand I gjøre.

Lisette (sagte til Dorante.)

Gaae bort i et Øneblif.

Dorante.

Farvel, Jomfru, jeg forlader eder, efterdi I saa vil have det; i den Tilstand, som I bringer mig udi, er mit Liv mig en Byrde, jeg gaaer bort, indtaget af en dødelig Hierte-Sorg, og jeg vil ikke imodstaae den; aldrig har nogen haft større Kierlighed, større Erbødighed, end jeg har haft for eder, aldrig har nogen tordet haabe mindre Bederslag; det er ikke eders Koldfindighed, som nedslaaer

mig, og at jeg er eder ligegyldig; thi jeg fortjener ikke meere; jeg vilde suklet derover i min gandske Livs Tiid, uden at beklage mig derover; det var ikke for mig, og det er maaskee ikke for noget Menneske at giøre sig Tanke om at vinde eders Hierte; men jeg kunde dog haabe eders Høragtelse, jeg tænkte dog at være sikker for Foragt, og hverken min hæftige Kiærlighed eller mit Gemyt har fortient den Haanhed, som J beegner dem med. (Hand gaaer.)

Scene 4.

Angelique, Lisette, Ole (kommer ind.)

Angelique.

Er hand borte?

Lisette.

Ja, Jomfru.

Angelique (staaer et Øyeblik og taler ikke, derefter siger hun sagte:)

Jeg har været alt for hastig; min Moder har med al sin Forsarenhed dømt uret om ham. Dorante er en ærlig Karl.

Lisette (for sig selv.)

Hun grunder, hun er bedrøvet, denne Trætte vil ikke giøre os nogen Skade.

Ole (til Angelique,)

Jeg seer der neere at der kommer en imod os, vil J at hand skal see eder.

Angelique.

Ey! hvad bryder det mig?

Lifette.

Lad ham gaae; hvad kommer det os ved.

Ole (for sig selv.)

Her er kommen Spliid i Kortet, jeg maa derfor gaae min Vey igien; men jeg vil blive dem nærmere, saasom Tiden bliver mig lang, naar jeg er saa langt borte. (Til Lifette) Jeg gider gierne være hos Folk.

Lifette.

Vigesom du vil, bliv staaende en halv Snees Ekrit herfra.

Ole.

Jeg skal tælle dem paa min Samvittighed. (sagte) Jeg er meere snu end de. Jeg skal nu sanke en heel Pose fuld af Nytt til den gamle Moder. (Hand gaaer bag dem.)

Scene 5.

Angelique, Lifette, Ole (langt fra.)

Lifette.

J har ogsaa beegnet Dorante forførdelig stet.

Angelique.

Za, det er sandt, det gjør mig ondt; men lad mig være, thi jeg er vred paa eder.

Lisette.

J veed selv, om jeg fortiener det.

Angelique.

J er Marsag til, at jeg har vant mig til at see og tale med ham.

Lisette.

Jeg havde ikke i Sinde at giøre eder en slem Tjeneste, og denne Hændelse er ikke bedrovelig uden for ham? har J vel givet Ngt paa hvad Tilstand hand er i? hand er i den yderste Fortvilelse.

Angelique.

Jeg kunde jo ikke giøre derved, hvorfor gif hand bort?

Lisette.

Det er læt at sige for den, som ikke bekymrer sig om ham, men J veed dog, med hvilken inderlig Kiærlighed hand elsker eder.

Angelique.

Og J foregiver, at jeg bekymrer mig ikke om ham; hvad er J dog meget skalkagtig.

Lisette.

Hvad vil J at jeg skal tænke derom? Jeg seer at J er rolig, og hand fældede Taare, da hand gif bort.

Ole (for sig selv.)

See engang, hvorledes hun loggrer for hende.

Angelique.

Giorde hand det?

Lifette.

Za vist.

Angelique.

Og hand gif dog bort?

Lifette.

J har jo selv givet ham Afsskeed; ah, hvor meget taber J derved!

Angelique (sefterat hun har grundet.)

Kad ham da komme igien, dersom hand er endnu i Nærværessen, at jeg kand tale med ham, ellers terdi hand er saa bedrovet.

Lifette.

Hand kand ikke være længer end assides her i Skoven; hand har ikke kundet gaae langt, saalungtsindet som hand var. Monsieur Dorante, Monsieur Dorante!

Scene 6.

Dorante, Angelique, Lifette, Ole.

Dorante.

Er det Angelique, som kalder paa mig?

Lifette.

Za, det er mig som kalder, men det er hende som vil tale med eder.

Angelique.

Jeg ønskede gierne, at man vilde forsskaane mig for deslige Skrobeligheder.

Dorante.

Hvad har jeg at vente, Angelique, hvad forlanger J af et Menneske, som J kand ikke meere taale at see?

Angelique.

Der er stor Formodning om, at J tænker feil.

Dorante.

Aha! J har ingen meere Agt for mig.

Angelique.

Beflag eder, jeg vil ikke forbyde eder at tale, thi jeg tænker næsten at jeg har giort eder nogen Uret.

Dorante.

Har Angelique fundet tvile om min Rierlighed?

Angelique.

Hun har tvilet om den, for at blive desmeere forvissat om den; er dette eder saa meget imod?

Dorante.

Hvordan! skulde jeg være saa lykkelig, at J ikke hader mig?

Angelique.

Jeg er bange, at det er tvært imod.

Dorante.

J skænker mig mit Liv igien.

Angelique.

Hvor er dette Brev, som jeg har vegret mig for at tage imod? dersom det kommer alleneste an paa at læse det, saa vil jeg gierne seye eder deri.

Do-

Dorante.

Jeg vil meget heller høre eder.

Angelique.

J taber ikke noget derved.

Dorante.

Vær da aldrig meere nogen Mistvil om et Hierte,
som tilbeder eder.

Angelique.

Ja, Dorante, jeg lover eder det, nu er det for-
bi; Jeg beder, at I begge vil undskyldte den For-
virring, som en ung Pige befinder sig i, der er paa
min Alder, og er frygtsom og dydig; der ere saa
mange Snarer her i Verden, jeg har saa liden
Forsarenhed, skulde det være vanskeligt at bedrage
mig, om man vilde? Jeg har ingen anden Bi-
stand og Tilflugt end min Dyd og min Uskyldig-
hed; og naar man har intet andet, saa kand man
jo nok have nogen Frygt. Men nu er jeg vel for-
vissat om den Post; der er nu alleeneste een Ting
tilbage, som gjør mig bekymret; hvad vil der blive
af denne Rierlighed? jeg seer intet andet derved
end det, som foraarsager Sorg og Bedrøvelse.
Beed I vel, at min Moder har foreslaaet mig en
Mand, som jeg skal see her maaskee inden et Qvar-
teer; jeg sagde eder ikke alt det, som foruroligede
mit Sind; kunde jeg da ikke have Foye til at være
fortrydelig, som I selv seer?

Dorante.

Angelique, alt mit Haab staaer til eder.

Lisette.

Men dersom J tilstod eders Kierlighed for denne Moder, som elsker eder saa høyt, skulde hun vel være u-overtalelig? Man kand jo alleneste foregive, at J har kiendt Herren i Kiøbenhavn, og at hand er der.

Angelique.

Dette vilde ikke hielpe noget, Lisette, ikke det ringeste; jeg veed nok hvad jeg siger.

Dorante.

Saa vil J da samtykke, at blive gift med en anden?

Angelique.

J kommer mig til at skælve.

Dorante.

Jeg bliver gandske forvildet, naar jeg alleeneste tænker paa at miste eder, og der er ingen undskyldelig Yderlighed, som jeg jo kunde faae Lyst til at foreslaae eder.

Angelique.

Undskyldelig Yderlighed!

Lisette.

Jeg seer næsten hvad hand vil sige.

Angelique.

Hvordan! at kaste mig for hendes Fodder, det har jeg nok i Sinde, men at imodstaae hende, det skulde falde mig meget tungt, allerhelst imod en Moder, som elsker mig med saa inderlig en Kierlighed.

Lifette.

Snak! inderlig Kierlighed, dersom hun elskede eder saa inderligen, skulde hun da vel tvinge eder i den Sag, da I har saa store Midler? jeg siger endnu engang, I behøver intet andet end en stikkelig Mand.

Angelique.

Du har ret, jeg tilstaaer, at det er en Kierlighed, som passer sig meget ilde her.

Dorante.

Ah deilige Angelique, dersom eders Kierlighed var saa stor som min, saa skulde I snart have besluttet hvad I vilde gjøre; spørg mig ikke, hvad mine Tanker ere; jeg forvirrer mig selv, jeg veed ikke hvor jeg er.

Angelique (til Lifette.)

Hvilke Befymringer! hvilke Angester! Lifette, see dog til at du fandt bringe ham til rette igien, hvad vil han sige?

Lifette.

Nu da, min Herre, tael, hvad er eders Tanke?

Dorante (fastende sig need for hende.)

Angelique, vil I at jeg skal døe?

Angelique.

Ney, staae op og tael, jeg befaler eder det.

Dorante.

Jeg adlyder; Eders Moder vil ikke lade sig overtale, og i den Omstændighed vi ere udi. . . .

An-

Angelique.

Hvad skulde vi gjøre?

Dorante.

Dersom jeg havde store Liggendesæ at tilbyde eder, saa skulde jeg være mere dristig til at sige det.

Angelique.

Eders Hierte er et, bliv kuns ved, jeg vil have det.

Dorante.

Hos os i Kiøbenhavn gjør man selv sin Lykke, som man best veed og fand.

Angelique.

Hvorledes det?

Dorante.

Man undviger. . . .

Ole (langt borte.)

Tyve! Tyve.

Angelique.

Derefter?

Dorante.

En Moder bliver vreed, omsider giver hun sit Samtykke, man bliver forligt med hende igien, og saa seer man sig foreenet med det man elsker.

Angelique.

Men enten forstaaer jeg det ikke ret, eller dette ligner en Bortførelse; er det saa, Dorante?

Dorante.

Jeg har intet meere at sige.

Angelique (betragtende ham.)

Jeg har tvunget eder til at tale, og jeg har faaet det som jeg har forskyldt.

Lisette.

J maa holde ham noget til gode, formedelst den Forvirring, som hand er udi; det er et haardt Middel, som hand foreslaaer, og det gjør ham ondt, at der er ikke noget andet.

Angelique.

Er dette et Middel? er det et Raad, at gribe til saadan en usornuftig og haanlig Yderlighed? Ah! Dorante, jeg kiender eder ikke igien ved dette Forslag; jeg vil heller miste min Lyksalighed end min Dyd; at foreslaae mig at være usornuftig, at være foragtelig, nu elsker jeg eder ikke meer.

Dorante.

J elsker mig ikke meer! dette Ord nedslaaer mig, det sønderriver mit Hierte.

Lisette.

J Sandhed, hans Tilstand gaaer mig til Hierte.

Dorante.

Farvel, deilige Angelique, jeg vil ikke overleve den Trusel, som J har gjort mig.

Angelique.

Men, Dorante, er J billig og sornuftig i eders Forslag?

Lisette.

Hans Forslag er vel noget dristigt, men det er ikke en Misgierning.

An-

Angelique.

En Bortførelse, Lisette!

Dorante.

Min hierte Angelique, jeg mister eder; begriber I hvad det er at miste eder; og dersom I har den mindste Kierlighed til mig, maa I da ikke selv være forskrækket ved den Tanke, at I skal aldrig blive min? Og fordi I er dydig, har I derfor des mindre Ret til at undflye en Ulykke? Vi skal nyde Bistand af en fornemme Dame, som er, til al Lykke, ikke længere end en fierding Bøh herfra, og som jeg vil føre eder hen til.

Ole.

Hey, hey!

Angelique.

Hey, Dorante, lad eders Dame blive; jeg vil tale med min Moder, hun er god og from, jeg skal maaskee bevæge hende, jeg skal bevæge hende, haaber jeg; Ah!

Scene 7.

Ole, Lisette, Angelique, Dorante.

Ole.

Saa skynd eder, saa skynd eder, og gaae fra hverandre; der kommer den store Herre, som jeg har engang seet i Kiøbenhavn, i eders Huus, og som taler slet intet.

(handl gaaer tilside.)

An-

Angelique.

Det er maaskee den, som min Moder tiltænker mig; gaae bort, Dorante, vi skal snart see hinanden igien, bekymre eder kuns ikke.

(hand gaaer.)

Scene 8.

Angelique, Lisette, Ergaste.

Angelique (naar hun seer ham.)
Ja det er ham selv, ah hvilket Menneske!

Lisette.

Hand seer ikke ud til at være meget munter.

Ergaste (gaaende gandske langsom.)

Jeg er eders Diener, Jomfru; jeg gif foran fra eders Frue Moder, som kommer bag efter, saasom hun havde noget at bestille; hun sagde mig, at I var gaaet ud at spatsere.

Angelique.

Som I seer, min Herre.

Ergaste.

Og jeg skyndte mig her hid for at helse eder.

Lisette (for sig selv.)

Kalder han det at skynde sig?

Ergaste.

Kommer jeg ikke ubeleiligen?

Angelique.

Nej, min Herre.

Lisette (sagte.)

Ah det behager eder kun saa at sige.

Ergaste.

J er deiligere end J nogen Tiid har været.

Angelique.

Jeg har aldrig været det.

Ergaste.

J er meget ydmyg.

Lisette.

Hand taler ligesom hand gaaer.

Ergaste.

Det er en meget smuk Egn.

Angelique.

Saa nogenledes.

Lisette (sagte.)

Naar hand har taelt et Ord, er hand saa udmattet at hand maa hvile sig.

Ergaste.

Og eensom.

Angelique.

Her kommer ikke mange Folk.

Lisette.

Somme tider een eller anden, som er tit Uleilighed.

Ergaste.

Saadanne ere der overalt.

(Der tales en tiid lang ikke et Ord.)

Lisette.

See der er den Samtale ude; det skal ikke være mig, som skal begynde den igien.

Ergaste.

Ha! god Dag, Lisette.

Lisette.

God Aften, min Herre; jeg siger god Aften, thi jeg er færdig at falde i Sovn; befinder I ikke, at Tiden falder her meget lang?

Ergaste.

Jo det synes mig.

Lisette.

I reiser uden tvivl snart herfra igien?

Ergaste.

Ikke førend i Morgen; Mad. Argante har holdt paa mig.

Angelique.

Er min Herre da gaaet ud for at spatsere?

Ergaste.

Jeg gaaer først hen til den næste Gaard med et Brev, som man har begiært at jeg vilde selv overlevere i Eyermandens egen Haand, og siden kommer jeg igien.

Angelique.

Gjør det, min Herre, I skal ikke opholde eder.

Ergaste.

Villader I mig da at gaae derhen?

Angelique.

Ja gierne, min Herre.

Lisette.

I skal ikke haste for meget, thi naar man har Forretninger, saa maa man anvende derpaa al fornøden Tiid. Har I ellers ingen Vrender?

Ergaste.

Nej, det er det eneste.

Lisette.

Hvordan! ikke den mindste lille Helsen at for-
melde nogen andenstæds?

Ergaste.

Nej.

Angelique.

Min Herre bliver der maaskee at spise i Aften.

Lisette.

Og paa Landet sover man gierne om Natten,
hvor man spiser om Aftenen.

Ergaste.

Nej ingenlunde, jeg kommer strax igien, som
frue. (sagte, i det hand gaaer) Jeg veed ikke hvad jeg
skal sige til Fruentimmer, end og til dem, som
behage mig.

(Hand gaaer.)

See-

Scene 9.

Angelique, Lisette.

Lisette.

Denne Karl har store Gaver til at tie; Hvor sparsom er han paa Ord! Med det første taler hand ikke uden ved Tegn.

Angelique.

Hand sagde, at min Moder vilde komme; jeg gaaer derfor af vejen; thi jeg kand ikke tale med hende i den Sinds Forvirring, som jeg er; imidlertid har jeg dog i sinde at bevæge hendes Hjerter, angaaende Dorante.

Lisette.

Og jeg vil ikke raade eder til at tale med hende derom; thi J vil kuns dermed giøre hende meere gienstridig, saa at hun skynder sig des mere med at giøre Sagen af.

Angelique.

O saa sagte; jeg skal ogsaa være gienstridig, naar det kommer til mig.

Lisette.

J! imod denne Moder, som siger at hun elsker eder saa høyt?

Angelique (i det hun gaaer.)

Nu da, saa lad hende elske mig bedre, thi jeg er aldeles ikke fornøjet med hende.

Lisette.

Gaae bort, jeg troer hun kommer.

Scene 10.

Mad Argante, Lisette (som vil gaae bort.)

Mad. Argante (holdende paa hende.)

(for sig selv) See der er denne skielmske Pige; Wie et Dyeblif, hvor er min Daatter; jeg tænkte at finde hende her hos Monfr. Ergaste.

Lisette.

De vare her nyligen begge to, Madame, men Monfr. Ergaste er gaaet hen til den Gaard her næst ved, for at overlevere et Brev til een, og jeg tænker at Zomfruen er der inde.

Mad. Argante.

Gaae hen og siig, at jeg vilde nok tale med hende.

Lisette (sagte.)

Hun taler noget kort til mig (høyt.) Jeg gaaer, Madame, men J seer mig saa bedrovet ud; jeg var bange at J var vred paa mig.

Mad. Argante.

Paa eder! fortiener J det da, Lisette?

Lisette.

Nej, Madame.

Mad. Argante.

Det er sandt, at jeg seer meere tankesuld ud end jeg pleyer; J veed, at jeg vil gifte min Daatter med Monfr. Ergaste; og jeg er ofte bange for, at
der

der er noget som ligger hende paa Hjertet; men J vil sige mig hvad det er, er det ikke sandt?

Lisette.

Jh! men jeg skulde da vide det.

Mad. Argante.

Der tviler jeg ikke om. Kom, jeg kiender eders Troskab, Lisette, og jeg tager ikke feil deri, og jeg har og i Sinde at belønne eder tilbørligen derfor; sig til min Daatter, at jeg bier efter hende.

Lisette (sagte.)

Hun tager sin Tiid vel i Agt at berømme mig.
(Hun gaar.)

Mad. Argante.

Hvor stor en Skielm hun end er, saa har jeg dog bragt hende i nogen Forvirring.

Scene II.

Ole, Mad. Argante.

Mad. Argante.

Ah! du kommer ret til pas. Har du noget at sige mig?

Ole.

Bitterkno! om jeg har noget! jeg har seet Forladelser, jeg har seet Fortørnelser, kommen og gaaen, og derefter Midler til at faae en Mand.

E 4

Mad.

Mad. Argante.

Skjnd dig at fortælle mig det; thi jeg ventes
Angelique. Hvad veed du?

Ole.

Siden J har saa stor Hast, saa vil jeg sige det
altsammen i en Slump.

Mad. Argante.

Tæel da.

Ole.

Jeg veed en Anklagelse, jeg veed en Uskyldighed,
og siden et andet stort Puds; vie lit, hvorledes
falder man det?

Mad. Argante.

Jeg forstaaer dig ikke; men gaae bort, Ole, jeg
forneemmer at min Daatter kommer; du skal ret
strax sige mig hvad det er; thi hun maa ikke see os
sammen.

Ole.

Jeg gaaer da.

(Hand gaaer.)

Scene 12.

Mad. Argante, Angelique.

Mad. Argante (sør sig selv.)

Vi maa see hvad der er paa færde.

Angelique (for sig selv.)

Nej, ingen meere Fortrolighed; Lisette har ret, det er det allersikkerste. (høyt) Lisette har sagt, at Mama vilde tale med mig.

Mad. Argante.

Ja jeg veed, at du har talt med Ergaste; er dit Hierte endnu lige saa afvendt fra ham, som det altid har været?

Angelique (smilende.)

Ergaste er ikke bleven anderledes end hand var.

Mad. Argante.

Erindrer du dig, at førend vi kom her ud paa Landet, saa taelte du meget got om ham?

Angelique.

Jeg vil gierne sige det samme endnu, thi jeg agter ham høyt, men jeg elsker ham ikke; og Høysagtelse og Ligegyldighed kand meget vel bestaae sammen.

Mad. Argante.

Lad os da tale om noget andet; har du intet at sige til din Fortrolige?

Angelique.

Nej, der er slet intet Nyt skeet siden.

Mad. Argante.

Du har ikke seet det unge Menniske igien.

Angelique.

Jo, jeg har fundet ham igien; jeg har sagt hans hvad jeg burde, og see, nu er det forbi.

Mad. Argante (smilende.)

Hvordan! gandske forbi?

Angelique.

Ja, det er reent ude.

Mad. Argante.

Du indtager mig, jeg fand ikke beskrive hvilken Fornøvelse du gjør mig, intet fand være mig agtsværdigere end du, Angelique, ey heller fand noget ligne den Fornøvelse jeg har i at sige dig det; thi jeg forlader mig paa at du siger sandt; jeg tør dristigen overgive mig til min Glæde; thi du skulde ikke lade mig bedrage mig med en falsk Glæde, om det ikke var saa; thi det skulde være en Grumhed, som du er ikke mægtig for at øve imod mig.

Angelique (med en bange Røst.)

Ja, gandske sikkert.

Mad. Argante.

Rom, du behøver ikke at forsikkre mig derom, min Daatter, du gjorde mig uret, om du tænke at jeg tviler derom; ney min hierte Angelique, du vil ikke see Dorante meere; du har vüist ham bort, der er jeg forsikkert om. Naar man har med saadant et Gemyt at bestille, som dit er, saa tør man ikke frygte for den Fare og Græmmelse, at man er alt for lættroende; du behøver derfor ikke at sige mig meere end du har sagt; du vil ikke see ham meere, der forsikkerer du mig om, det er mig alt nok; lad os tale om den Fernust, den Tapperhed, det Mood og den Dyd, som du deri har ladet see.

An-

Angelique (forvirret.)

Hvor skamfuld og forvirret er jeg!

Mad. Argante.

Himlen skee Tak! saa er du da endnu langt
priisværdigere, langt elskværdigere, ja langt vær-
digere end nogensinde tilforn, at være min Væ-
re, min Glæde, min Fornøjelse; hvor storagtig gjør
du mig, Angelique!

Angelique (grædende.)

Ah, Mama, jeg beder, hold dog op.

Mad. Argante.

Hvad seer jeg? du græder, min Daatter, du
har triumferet over dig selv, du seer mig gandske
henrykt af Glæde derover, og du græder.

Angelique (kæsende sig need for hende.)

Ney, Mama, jeg triumferer ikke, eders Glæ-
de og eders Kierlighed gjør mig gandske skamfuld,
jeg fortjener den ikke.

Mad. Argante (løfter hende op.)

Staae op, mit hierte Barn, hvorfra kommer
disse Bevægelser hos dig, hvorpaa jeg altid kiender
dig igien? hvad vil de sige?

Angelique.

Aha! det voldes at jeg bedrager eder.

Mad. Argante.

Du! (staaer stille i et Øneblif, uden at tale) ney du
bedrager mig ikke, efterdi du tilstaaer det, bliv ved,
lad os see, hvad der er paa færde.

Angelique.

J vil skælte derved; man har taelt til mig om at føre mig hemmeligen bort.

Mad. Argante.

Der forundrer jeg mig aldeles ikke over; jeg har sagt dig, at der er intet, som disse Fusentaster ikke ere mægtige for at gjøre; og jeg er vis paa, at du har skælved derved meere end jeg.

Angelique.

Jeg skælvede derved, det er sandt; imidlertid har jeg dog været saa skrøbelig og tilgivet ham det; med saa Skiel, at hand ikke meere taler til mig derom.

Mad. Argante.

Det giver intet: jeg forlader mig paa dine egne Betragtninger derover, og disse vil opvække hos dig stor Foragt imod ham.

Angelique.

Ah, det er endnu det, som ængster mig i den Bekiendelse som jeg gjør for eder, at J selv vil foragte ham; hand er forloret; J var allerede forud alt for meget indtaget imod ham, og imidlertid er hand dog ikke saa foragtelig; tillad mig at undskyldte og retfærdiggjøre ham; jeg er maaskee selv forud indtaget for ham; men J elsker mig, vær diges at høre mig; lad eders Godhed imod mig gaae endnu saa vidt; J troer, at det er et ungt Menneske, som der er intet ved, som besidder meere Forsængelighed end Kiertlighed, som søger ikkun at
for

forføre mig; men jeg forsikkrer eder, at det er ikke saa; hand har Uret deri, at hand gjorde mig det Forslag, som jeg har sagt eder; men man maa betænke, at det er en Forseelse som er begaaet af et Menniske der er i Fortvilelse, som jeg har seet briste ud i Graad, da hand saae mig blive fortørnet; af et Menniske, som den Frygt for at miste mig har gjort næsten forrykt i Hovedet; hand har ingen Midler, hand har ingenlunde skiult det for mig, men sagt mig det reent ud, der var da ingen anden Tilflugt tilbage for ham, end den som jeg har sagt eder; En Tilflugt, som jeg fordømmer ligesom J, men som hand har foreslaaet mig i den eeneste Hensigt at blive min; det er alt hvad hand har meent dermed; thi hand tilbeder mig, der kand jeg ikke tvile om.

Mad Argante.

Ah, min Daatter, der vil være saa mange andre, som skal elske dig meere end hand.

Angelique.

Ja, men jeg skal ikke elske dem; om de end elskede mig meere, og det er ikke mueligt.

Mad. Argante.

For Resten veed hand at du er riig.

Angelique.

Det vidste hand ikke, da hand først saae og taekke med mig; og det er det, som burde forhindret ham fra at elske mig; hand veed nok, at naar en Pige er riig, saa giver man hende ikke uden til en Mand,

Mand, som ogsaa har Midler, i hvor unyttige de end ere; i det mindste er det saaledes Skif og Maasneer: Meriter regnes ikke for noget.

Mad. Argante.

Du forsvarer ham paa en Maade, som foruroliger mig; hvad tænker du da om denne Bortførelse? siig mig, du er Oprigtighed selv, skulde du vel ikke være i Fare for at give dit Samtykke dertil?

Angelique.

Ah! jeg troer det ikke, Mama.

Mad. Argante.

Mama! ah! Himmelen bevare hende fra at vide, at man har alleeneste gjort dig saadant et Forslag; brug ikke meere dette Navn; hun kunde aldrig taale at høre det ved denne Lejlighed; men kunde du vel fly bort fra hende? finder du dig stærk nok til at gjøre hende saadan en Hjertesorg, at forarsage hende Døden, at støde en Dolk midt igiennem hendes Hjerte?

Angelique.

Jeg vilde heller selv døe.

Mad. Argante.

Skulde hun vel kunde overleve den Skam, som du vilde gjøre dig? Tillad mig paa din Side, at mit Bønskab taler til dig for hende; hvem elsker du meest, enten denne Moder, som har indprentet dig tusinde Dyder, eller en Beiler, som vil stille dig ved dem allesammen?

Angelique.

J gjør mig gandske nedslaget; siig til hende, at hun skal ikke være bange for hendes Daatter, siig til hende, at intet er mig kærere end hun, og at jeg vil ikke meere see og tale med Dorante, dersom hun fordømmer mig til at miste ham.

Mad. Argante.

Oh! hvad skulde du tabe i en Ubekjendt, som har intet?

Angelique.

Al mit Livs Lyksalighed. Hav den Godhed at siige ogsaa til hende, at det er ikke store Midler, som gjør lykkelig, at jeg har meere end jeg behøvede, med Dorante, men at jeg vilde forsmægte og blive misfornøyet med en Anden; forestil hende det som jeg her siger eder, og at jeg underkaster mig den endelige Slutning, som hun vil fatte heri.

Mad. Argante.

Dersom du kunde alleeneste leve nogen Tiid uden at tale med ham; vil du vel det? du svarer mig ikke, hvad tænker du paa?

Angelique.

Skal jeg siige eder det; jeg fortryder, at jeg har sagt det altsammen; min Kierlighed er mig kær; jeg har nu selv betaget mig den Frihed at følge den, og der fattes ikke meget i, at jeg angrrer det; det gjør mig endog ont, at jeg er bleven opløst; jeg saae intet af alt det, som nu forstrækker mig, og jeg er nu meere bedrøvet end jeg var før.

Mad.

Mad. Argante.

Kiender Dorante mig?

Angelique.

Ney, saa vidt hand har sagt mig.

Mad. Argante.

Nu vel, lad mig faae ham at see; Jeg vil tale med ham under det Navn af en Faster, som du skal have betroet alting, og som vil gaae dig til Haande; kom, min Daatter, og lad mit Hjerter have Omsorg for at raadfore og vejlede dit.

Angelique.

Jeg veed ikke, men jeg spaaer mig alt Got af det, som eders Kierlighed til mig indskyder eder.

III. A C T.

Scene I.

Mad. Argante, Ole.

Mad. Argante.

Er der ingen som seer os?

Ole.

Der kand jo ingen see os, naar vi kand ikke see nogen.

Mad. Argante.

Mig synes at jeg saae Monf. Ergaste gaae og spatsere der henne.

Ole.

Hvem, denne nykomne? man har ingen Fare for ham, hand seer ingen Ting, hand sover naar hand gaaer.

Mad. Argante.

Det vil intet sige, vi maae dog undvige ham. Lad os høre hvad du ret nyligen havde at sige mig, og som du ikke fik stunder til at fuldføre; er det noget som ligger magt paa?

Ole.

Bittermænd, om der ligger magt paa! der er intet andet paa færde, end at denne unge Besser vil have eders Daatter af Beyen.

Mad. Argante.

Hvad kalder du at faae hende af Beyen?

§

Ole.

Ole.

Ut flotte hende i et andet Huus, skaffe hende et andet Kammer, andet er det ikke.

Mad. Argante.

Hvad har hun svaret dertil?

Ole.

Der er intet vist besluttet endnu; thi eders Daatter sagde: Hvordan for Pokker, en hemmelig Bortførelse! min Herre, imod en Moder, som elsker mig saa høyt. Snak, det er en deilig Maade at elske paa, sagde Lisette; eders Daatter svarede, at det var en Skam; at hun vilde tale med eder, hun vilde bevæge eder, hun vilde falde need og omfaane eders Fødder; og siden gif hver til sin Side, og jeg til min.

Mad. Argante.

Der skal jeg nok føye Anstalt imod. Men kommer Dorante her hid?

Ole.

Ho ho, om hand kommer! jeg har selv bragt ham Befaling fra vores Jomfru, og han fand ikke andet end adlyde hende; og Jagt-Boggen holder ved Enden af denne Gang.

Mad. Argante.

Jagt-Boggen!

Ole.

Ja vist, med en Midaldrende Dame, som han har ladet stige af i det store Gæstgiver Huus i Byen.

Mad.

Mad. Argante.

Og hvorfor har hand bragt hende med sig?

Ole.

For til den Ende, at hun skal gjøre vores Zomfru Sælsskab, dersom hun vil fiore ud i Bognen, og siden derfra, til at spise i Byen, saa vidt jeg fandt slutte af nogle Ord som jeg snappede op, og som de sagde gandske sagte til hinanden.

Mad. Argante.

Hvilke forbistrede Anslag! Farvel, jeg gaaer bort, men for alting siig ikke til Lisette, at jeg er her.

Ole.

Jeg vil da løbe hen til hende; men jeg maae mage det saa at enhver er fornøyet, jeg er ogsaa disse gode Børns Commissionair, skal jeg sige dem det, naar J kommer?

Mad. Argante.

Du skal ikke sige dem, at det er mig, for Dorantes Skyld, som vilde da ikke oppebie mig; men du fandt alleeneste sige, at der kommer nogen. (sagte) Jeg vil ikke gjøre ham gandske Klog paa mit Anslag.

Ole.

Jeg forstaaer eder; jeg vil kun sige at der kommer nogen, uden at nævne nogen; jeg skal nok forrette eders Sager, gode Frue; gjør selv Anstalter, jeg vil imidlertid blive her og passe paa Udspillet.

Scene 2.

Ole , Ergaste.

Ole.

Hillemænd, jeg fortjener en god Skilling ved disse unge Folkes Kierlighed Men hvad mon denne Kompen gaaer her og snuser efter?

Ergaste (grundende.)

Jeg maa spørge denne Bonde, hand har hieme her i Huset.

Ole (spadserer og synger.)

La, la, la.

Ergaste.

God Dag, min Ven.

Ole (syngende.)

Eders Tienere, la, la, la.

Ergaste.

Har J længe været her?

Ole.

Der er ingen, som kand sige det bedre end Uhrverket, jeg seer aldrig derefter.

Ergaste (sagte.)

Hand er studsig.

Ole.

Har Kiøbenhavns Folk nogen Tiid den Maade at de gaaer deres Bey?

Ergaste.

Kand stee.

Ole.

Ah! ney vist ikke, Høflighed tillader eder det ikke.

Ergaste.

Og hvorfor det?

Ole.

Fordi at J er mig her ubeleilig, jeg har den ne Bey behov for mig, og det til en hemmelig Samtale.

Ergaste.

Jeg vil gaae fra dig, thi jeg er ikke for at være nogen i vejen; men siig mig, kiender du een, som heder Monsf. Dorante?

Ole.

Dorante? o ja.

Ergaste.

Jeg troer at hand kommer undertiden her, og hand kiender Zomfru Angelique.

Ole.

Hvorfor ikke det, jeg kiender hende ogsaa gandske vel.

Ergaste.

Er det ikke ham som du her bier efter?

§ 3

Ole.

Ole.

Det kommer mig alleene til at vide alt dette; men dersom jeg nu sagde til eder Ja, saa vidste vi det begge to.

Ergaste.

Jeg spørger kun, fordi jeg har langt fra seet en Person, som ligner ham.

Ole.

Nu vel, formedelst denne Liigheds Skyld bør J ikke see ham nærmere, dersom J er en skikkelig Mand.

Ergaste.

Det forstaaer sig, men jeg har i forvejen faaet at høre, at hand var forelsket i Angelique, og jeg har ikke givet mig i Snak med dig, uden for at blive bedre underrettet derom.

Ole.

Bedre! ey for Pokker, glem da først alt hvad J allerede veed; hvorledes skal jeg vel underrette et Mennecke, som veed ligesaa meget som jeg?

Ergaste.

Jeg spørger dig ikke om meere.

Ole.

See engang hvor travelt han har; Jeg vil vedde, at J veed ogsaa at hun er forelsket i ham.

Ergaste.

Nej, men jeg er bange derfor.

Ole.

Ole.

Ja, just fordi J veed det; men gaae længere bort, og giv ham Plads, og hold det hos eder selv, min Herre; thi det er en Sag af Betydning.

Ergaste.

Jeg vil gandske gierne gaae fra dig.
(Hand gaaer.)

Ole (seer efter ham, naar hand gaaer.)

Hvilken Hexemester af en Karl! men dersom hand veed alting, saa er det, i det mindste, ikke min Skyld.

Scene 3.

Dorante, Ole.

Ole.

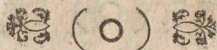
Got, jeg seer, J er en Karl som holder Ord; men siig mig, kand J erindre at J kiender en vis Monsieur Ergaste, der seer ud som hand var stintfrossen, og som man skulde siige, at hand hverken rører eller løfter sig naar hand gaaer?

Dorante.

En gandske alvorlig Mand?

Ole.

Oh, saa alvorlig, at jeg er bleven gandske bedrovet derved.

Dorante.

Ja vist kiender jeg ham, dersom hand heder
Ergaste. Er hand her?

Ole.

Hand var her gandske nyligen, men jeg bad ham
paa en fin Maade, at hand skulde gaae andens
stæds hen.

Dorante.

Forklar dig tydeligere, Ole; hvad gjør hand her?

Ole.

Oh! for Pokker, hold mig ikke op, jeg har ikke
Stunder at høre eder; jeg maa skynde mig hen og
advare Angelique, gaae ikke af Stædet.

Dorante.

Men siig mig først . . .

Ole (vreed.)

Jeg skal strax fortælle eder det; hum! J skal
nok see at jeg har nu stunder til at staae og sladdre
saaledes. (Gaaer.)

Scene 4.

Ergaste, Dorante.

Dorante (er lidet alleene.)

Ergaste, siger hand; mon hand kiender Angelique
her paa Landet?

Ergaste (grundende.)

Det er Dorante selv.

Do-

Dorante.

See der er hand. Seer jeg feil, er det Jer, min Herre?

Ergaste.

Ja, min Broder, Son.

Dorante.

Ved hvad Hændelse skal jeg finde eder i denne Egn?

Ergaste.

Jeg har nogle gode Venner, som jeg er reist ud for at besøge; men hvad got bestiller I her? I seer mig ret ud til at have nogen Kierlighed i Hovedet; jeg saae eder nyligen tale med en Bonde-Karl, som skal bringe eder noget Svar, eller og skal besøge eder en Sammenkomst.

Dorante.

Jeg vilde gjøre mig en Betænkning over at besøge noget for eder; ja, jeg tilstaaer, min Herre, at det er angaaende Kierlighed.

Ergaste.

Jeg kunde nok tænke det; man taler her om en meget elskværdig Jomfru, som heder Angelique; er det hende, som eders Hierte sukker efter?

Dorante.

Ja, hende selv er det.

Ergaste.

Saa har I da Afgang hos Moderen?

Dorante.

Nej, aldeles ingen, jeg kiender hende ikke, og det er ved en Hændelse, at jeg har seet hendes Daatter.

Ergaste.

Denne Forbindelse vil ikke lykkes eder, Dorante; eders Tiid og Umag vil være spildt; thi Angelique er overmaade riig, og man vil ikke give hende til en Person, som har ingen Midler.

Dorante.

Jeg vilde ogsaa forlade hende, dersom det var alleeneste hendes Midler, som holdt mig, men jeg elsker hende, og jeg har den Lykke, at være elsket af hende.

Ergaste.

Har hun sagt eder det gandske reent og tydeligen?

Dorante.

Ja, jeg er vis paa hendes Hierte.

Ergaste.

Det er meget, men her staaer endnu en anden Ting i Vejen for eder, thi man siger, at hendes Moder har virkeligen et riigt Giftermaal i Sigte for hende.

Dorante.

Jeg veed det alt for vel, Angelique har fortalt mig det.

Ergaste.

Dg hvorledes er hun til Mode, angaaende den Sag?

Dorante.

Hun er færdig at fortvile; men siger man ikke hvem denne Medbeiler er?

Ergaste.

Jeg kiender ham, det er en meget skikkelig Mand.

Dorante.

J det mindste maa hand være meget liden Fræsen, dersom hand ægter en Jomfru, som kand ikke lide ham; og efterdi J kiender ham, min Herre, saa vilde J i Sandhed giøre ham en Tieneste saa vel som mig, dersom J lod ham vide, hvor meget hun allerede hader ham.

Ergaste.

Man foregiver, at hand selv næsten tænker det samme,

Dorante.

Hand tænker det, og forsøyer sig dog ikke bort? det er ikke et Menniske, som man maa have Høysagtelse for.

Ergaste.

J veed endnu ikke, hvad Slutning hand vil fatte.

Dorante.

Dersom Angelique vil troe mig, saa er jeg ikke meere bange for ham; men hvordan det end gaaer,
saa

saar fandt hand ikke ægte hende, uden at tage Livet af mig.

Ergaste.

Saa vidt som jeg kiender hans Gemyt, saa troer jeg ikke, at hand vilde tage Livet af eder, ey heller at J kunde faae i Sinde at tragte efter hans; og dersom J paa en høflig Maade vilde sige ham eders Aarsager, saa er jeg forsikkert om, at hand skulde ikke foragte dem; vil J tale med ham?

Dorante.

Det er at vove meget; maaskee J har bedre Tanker om ham, end hand fortjener. Dersom hand gif hen og forraadte mig! og for Resten, hvor skal man finde ham?

Ergaste.

Oh! intet er lættre, thi her seer J ham gandske villig til at høre eder.

Dorante.

Hvad! er J det, min Herre?

Ergaste.

Ja, som J siger, min Broder: Son.

Dorante.

Jeg er gandske skamsfuld og forvirret over det, som er sluppen mig af Munden, og J har Ret, eders Liv er i gandske god Sikkerhed.

Ergaste.

Og eders løber ei heller nogen Fare, som J seer.

Do-

Dorante.

Mit Liv hører eder meere til end mig, jeg er eder alting skyldig, og jeg vil ikke meere trætte med eder om Angelique.

Ergaste.

Venter I hende her?

Dorante.

Ja, min Herre, hun kommer her hid, men jeg vil ikke see hende uden for at give hende tilkiende, hvor umueligt det er for mig at see hende meere.

Ergaste.

Nej vist ikke, gaae kuns eders Bey; min Maade at elske paa er langt roligere end eders, jeg er meere Mester over min Kierlighed end I, og jeg finder mig bevæget ved det som I siger.

Dorante.

Hvordan! saa giver I mig da Frihed til at blive ved?

Ergaste.

Ja en fuldkommen Frihed, bliv kuns ved, siger jeg eder, I maa lade ligesom I havde ikke seet mig, og jeg forbyder eder alvorligen, at I ikke siger til noget Menniske, at jeg er her. See der er Angelique, hun bliver mig endnu ikke vaer, jeg vil forteligen tale et Ord med hende, bekymre eder ikke.

Sce-

Scene 5.

Ergaste, Angelique (som er kommen nærmere, men
naar hun seer Ergaste, vil hun gaae tilbage) Dorante.

Ergaste.

Det er ikke Umagen værd, at J gaaer tilbage,
Jomfru; jeg er underrettet derom, jeg veed,
at denne unge Herre elsker eder, og at hand er uden
Midler. Ole har sagt mig alting, og jeg har be-
sluttet hvad jeg vil gjøre. Farvel, Jomfru.

Scene 6.

Dorante, Angelique.

Dorante.

See der er vores Sag robet, denne Mand vil
gaae hen til eders Moder og sige hende alting,
for at hævne sig over os.

Angelique.

Og til al Ulykke saa har hand meget at sige hos
hende.

Dorante.

Efter al Formodning seer vi hinanden nu den
sidste gang, Angelique.

Angelique.

Jeg kand ikke vide det, hvorfor Ergaste lader
sig finde her? (sagte) Skulde min Moder vel have
noget i Sinde.

Dorante.

Altting er i en fortvilet Tilstand. Vi har ingen Tiid tilovers; jeg gjør Ende derpaa med et Ord, elsker I mig, agter I mig?

Angelique.

Om jeg elsker eder? I siger at vi har ingen Tiid til overs, og I gjør mig unyttige Spørsmaal?

Dorante.

Bliv da ved at overbevise mig derom; jeg har en Chaise ved Enden af den store Allée. Den Damsme, som jeg har taelt med eder om, og hvis Gaard ligger en Fierding Bei herfra, hun bier efter os i Byen, lad os skynde os at komme til hende og ophold eder i hendes Huus.

Angelique.

Dorante, tænk ikke meere herpaa, jeg forbyder eder det.

Dorante.

Wil I da sige mig et ævigt Farvel?

Angelique.

Jeg forbyder eder det endnu engang; betragt hos eder selv, at dersom I var saa uhykkelig at overtale mig, saa blev jeg utrokelig; jeg siger uhykkelig; thi skulde det ikke være en Ulykke for eder at see mig i denne Tilstand? jeg troer jo. Altsaa laid os ikke meere tænke derpaa. Men vi vil ikke være saa forstrækkede, vi har endnu en Tilflugt.

Dorante.

Oh hvad er det for en?

Angelique.

Veed I vel, hvad jeg har forpligtet mig til?
at føre eder i Tale med en af mine Paarørende.

Dorante.

Alf eders Paarørende?

Angelique.

Ja, jeg er hendes Broder-Daatter, og hun har
lovet at ville komme herhid.

Dorante.

Og I har betroet hende vores Kierlighed?

Angelique.

Ja.

Dorante.

Og hvor vidt har I underrettet hende derom?

Angelique.

Jeg har fortalt hende alting for at raadsføre mig
med hende.

Dorante.

Hvad! har I ogsaa fortalt hende, at jeg havde
giort eder det Forslag at flygte bort med eder?

Angelique.

Naar man aabenbarer sit Hierte for Folk, dol-
ger man da noget for dem? Alt det som jeg har
giort ilde i, er at jeg syntes ikke at være saa for-
skrækket over eders Forslag, som jeg burde; og det
er det som foruroliger mig.

Do-

Dorante,

Og I kalder dette en Tilflugt?

Angelique.

Ikke gandske, det er uvist, og jeg veed ikke meere
hvad jeg skal tænke.

Dorante.

Og I staaer endnu i Betænkning om I vil
følge mig.

Angelique.

Jeg staaer ikke alleene i Betænkning, men jeg
vil det aldeles ikke.

Dorante.

Nej, jeg hører intet meere; kom, Angelique,
for vores Kierligheds skyld, kom, lad os ikke skilles
ad, frels mig det som jeg elsker, og forkast ikke en
Person som tilbeder eder.

Angelique.

Jeg beder, lad mig være, Dorante, forskaan
mig for at begaae denne Sierning, det er at mis-
bruge min inderlige Kierlighed, I maa i Sand-
hed dog have nogen Agt for hvad jeg siger eder.

Dorante.

I har forraad os, der er ikkun et Dyeblik til
overs for os at see og tale med hinanden, og paa
dette Dyeblik beroer det altsammen.

Angelique.

Dorante, jeg fand ikke beqvemme mig dertil,

Dorante.

Saa maa vi da ævig skilles ad.

Angelique.

Hvilken Forfølgelse! jeg har ikke Lisette hos mig,
og jeg har ingen at raadføre mig med.

Dorante.

Ah, I elsker mig ikke.

Angelique.

Kand I sige det?

Scene 7.

Dorante, Angelique, Ole (som gaaer midt
imellem dem, uden at staae stille.)

Sag eder i Alt, og sæt eders Forehavende op til
en anden gang; der kommer nogen.

Dorante.

Og hvem?

Ole.

Det er nogen, som er skabt som en Moder.

Dorante (flygtende med Ole.)

Eders Moder! farvel Angelique, jeg har nok
seet det forud, der er intet meere Haab.

Angelique (vil holde ham tilbage,)

Ney, jeg troer hand seer feil, det er min Faster;
hand horer mig ikke, hvad skal jeg gjøre, jeg veed
ikke hvor jeg er.

Scene 8.

Mad. Argante, Angelique, Ole.

Angelique (gaaende til sin Moder.)

Ah min Moder!

Mad.

Mad. Argante.

Hvad fattes dig da, min Daatter; hvoraf kommer det, at du er saa forvirret?

Angelique.

Forlad mig ikke, kom mig til Hielp, jeg kiender mig selv ikke meere.

Mad. Argante.

Hielp dig? og imod hvem, min fiere Daatter?

Angelique.

Ah væ! imod mig selv, imod Dorante, og imod eder, som vil stille os ad, maaffee. Ole kom og sagde, at det var eder. Dorante løb bort, hand dør, og jeg besværer eder at I lader ham kalde tilbage, efterdi I vil tale med ham

Mad. Argante (sagte.)

Hendes Aabenhiertighed rører mig. Ja jeg har lovet dig det, og jeg tilstæder at man kalder ham tilbage; jeg vil i din Nærværelse tvinge ham selv til at tilstaae, hvilken uanstændig og uværdig Gierning hand foreslog dig. (hun kalder paa Ole) Ole, søg Dorante op, og siig til ham, at jeg bier efter ham her med min Broder-Daatter.

Ole.

Eders Broder-Daatter! er I da ogsaa eders Daatters Faster? (hand gaaer.)

Mad. Argante.

Kom, bekymre dig kuns ikke; men jeg seer Lidslette, og det meget ubeleiligen, skaf hende bort som du best fand, førend Dorante kommer; hun skal

ikke Kiende mig igien under denne Dragt, og jeg
Kiuler mit Ansigt med min Kyse.

Scene 9.

Mad. Argante, Angelique. Lisette.

Lisette (til Angelique.)

Formodentligen venter Dorante eder længer borte
(til Mad. Argante) **J** maa ikke have nogen Mis-
tanke til mig, Madame; thi jeg veed den heele
Sag, og **J** vil forløse min Jomfru fra en meget
haard og meget besværlig Evang; hendes Moder
vilde useilbarligen tvunget hendes Tilbøielighed.

(til Angelique) Og hvad eder angaaer, Jomfru, da
maa **J** ikke ansee eders Flugt som saadan en græs-
selig Ting; thi hvad fand man bebreide eder, naar
J tager Flugten med Madamen?

Mad. Argante (lader sig see.)

Gaae bort.

Lisette (sorfærdet.)

Oh!

Mad. Argante.

Det var den kørteste Maade at blive hende
qvit paa.

Angelique.

See der er Dorante; det gyser i mig; Ah min
Moder, betænk, at jeg har betaget mig alle Mid-
ler til at mishage eder, og lad denne Tanke lidet
bevæge eders Hjerte for os.

Sc-

Scene IO.

Dorante, Mad. Argante, Angelique, Ole.
Angelique.

Som nærmer, Dorante, Madamen har intet uden
den Got i Sinde, jeg har sagt eder, at jeg var
hendes Broder: Daatter.

Dorante (hilsende.)

Jeg tænkte at J var hos eders Fru Mama.

Mad. Argante.

Det er Ole, som har i Forstningen vrangeligen
berettet eder.

Dorante.

Men skulde hun ikke komme her?

Mad. Argante.

Ole skal passe paa; gaae bort og lad os vide
om Mad. Argante kommer.

Ole (leende alt imellem.)

Mad. Argante! Kom, kom, vær kuns ikke bange
derfor, jeg vil være god for, at hun ikke skal over-
rumple eder; dette maatte gaae til med Sandens
Konst, om hun skulde komme. (hand gaaer bort leende.)

Scene II.

Mad. Argante, Angelique, Dorante.

Mad. Argante.

Nu da, min Herre, min Broder: Daatter har
fortalt mig alting, giv eder tilfreds; mig synes
at J er urolig i eders Sind.

Dorante.

Jeg tilstaaer, Madame, at eders Nærværelse har i Begyndelsen gjort mig noget forvirret.

Angelique (sagte til hende.)

Hvorledes synes I om ham, min kære Moder?

Mad. Argante (sagte.)

Stille. (høyt) Jeg kommer her alleeneste for at høre eders Aarsager, angaaende den Bortførelse, som I taler med min Broder. Daatter om.

Dorante.

En Bortførelse er noget forfækkeligt, Madame, men den Fortvilelse og Angst man har for at miste det som man elsker, gjør mange Ting udskyldelige.

Angelique.

Hand har ikke alt for stærk drevet derpaa, det finder jeg mig forpligtet til at sige.

Dorante.

Det er vist, at man ikke vil give sit Samtykke til vores Forening; min Herkomst og Familie er ligesaa god som Angeliques, men den Forskiel, som der er imellem os i Henseende til Riiigdom, tillader mig ikke at haabe noget af hendes Moder.

Mad. Argante.

Sag eder i agt min Herre; den Fortvilelse, som I udviiser for at miste hende, kunde være mistænkt for Egennyttighed, i Henseende til hendes Midler; og dersom I siger nej derfor, maa man da troe eder paa eders blotte Ord?

Dorante.

Ah Madame; man behøvede alle hendes Midler tilbage, man forhindre, at jeg nogen Tid fandt blive Herre over dem; Himlen straffe mig, om jeg tænker derpaa.

Angelique.

Det samme har hand ogsaa altid sagt til mig.

Mad. Argante.

Fald os ikke ind i Ordet, min Broder. Daatter. (til Dorante.) Nu, jeg vil da saa vidt troe, at Kierlighed allene driver eder; men, som man har sagt mig, saa er I en skikkelig Person; og en skikkelig Person elsker anderledes end en anden; den allerhæftigste Kierlighed raader ham aldrig til noget, som fandt geraade hans Kæreste til Skam og Vanære. Der seer I, kiender I eder nu selv af det som jeg her siger, I som vil overtale Angelique til en Gierning, der geraader hende til saa stor Vanære?

Angelique (sagte.)

Denne Begyndelse er slet.

Mad. Argante.

Kand I vel være fornøjet med eders eget Hier-te? Og jeg sætter i fald hun elsker eder, fortienner I det vel? Jeg er ikke kommen her for at giøre mig vreed, og I har Frihed til at svare mig; men er hun ikke meget at beklage, at hun elsker et Men-neske, der er saa lidet nidkiær over hendes Vre? som er saa lidet om over det som angaaer hendes

Dyd, som ikke benytter sig af hendes Kierlighed, uden for at bringe hendes Fornuft i vilderede, uden for at blende hendes Dyne, at hun ikke skal see hvad hun er sig selv skyldig, uden for at forvirre hende, at hun ikke skal betænke hvilken ubødelig Skam hun vil gjøre sig selv? Kaldet I det Kierlighed, og kunde I straffe hendes Kierlighed paa en grummere Maade, dersom I var hendes dødelige Fiende?

Dorante.

Madame, tillad mig at sige eder, jeg seer intet i mit Hjerter, som ligner det jeg nu har hørt; en uendelig Kierlighed, en Verbodighed, som er mig maaskee endnu mere kjær og dyrebar end denne Kierlighed selv, det er alt hvad jeg føler hos mig for Angelique; for resten er jeg ikke mægtig for at overtræde det som hendes og min Ære udfordrer af mig, men der ere saadanne strenge Berragninger, som man ikke er i Stand til at gjøre, naar man elsker; en Bortførelse er ikke en Misgierning, det er en Uordentlighed, som oprettes igien ved Ægteskab; vi skulde givet hinanden vores Ægteskabs-Troe, og naar Angelique havde fulgt med mig, saa var hun ikke flygtet bort uden med sin Ægtemand.

Angelique (sagte.)

Hun vil ikke tage disse Aarsager for gyldige.

Mad. Argante.

Hendes Ægtemand, min Herre! er det nok at man antager dette Navn, er man det derfor strax;

og

og af hvad Gyldighed, om J behager, skulde dens indbyrdes Ægteskabs-Tro været, som J taler om? saa vilde J da troet, at J vare gifte sammen, efterdi det havde behaget eder, i eders henrykte Kierligheds Ubefindighed at sige: Vi ere Ægte-Folk? Bore Passioner og Begierligheder skulde være meget vel fornøiede dermed, om deres Hæftighed gjorde alting lovmæssigt.

Angelique.

O Himmel!

Mad. Argante.

Betænk J, at deslige Forbindelser vancerer en Jomfru, at hendes gode Navn fordunkles derved, at hun derved mister den almindelige Høagtelse; at hendes Mand fand eengang overbøye, at hun har sat hendes Dyd tilside; ja at denne skammelige Skrøbelighed, som hun er falden i, bør vanhælde hende i hans egne Dyne, og gjøre hende foragtelig for ham.

Angelique (hæstigen.)

Ah Dorante, hvor lastværdig var J! Madame, jeg overgiver mig til eder og til eders Raad; veyleed mig, besael, hvad jeg skal gjøre og blive til; J har Magt over mig; jeg gjør mindre Bæsen af mit Liv end af den Oplysning, som J nu har givet mig. Og J Dorante, alt hvad jeg paa nærværende Tiid fand gjøre for eder, er at tilgive eder saadant et Forslag, som bør synes forskrækkeligt i eders Dyne.

Dorante.

Evil ikke derom, min hierte Angelique; ja jeg giber mig tabt, jeg frafalder det; det er ikke Frygt for at see min Hønyagtelse for eder at formindskes, som indtager mig; jeg er vis paa at det er ikke mueligt; men den gruelige Tanke, at andre skulde ikke meere agte eder, det er den, som forkrækker mig; ja jeg begriber det, Faren er gandske vis, Madamen har ogsaa aabnet Dynene paa mig; jeg havde gjort eder ulykkelig, og hvad er min Kierlighed og alle dens Fordeele imod saadan en forkræffelig Ulykke?

Mad. Argante.

Og en Ulykke, som vilde taget Livet af Angelique, esterdi hendes Moder aldrig kunde udstaaet den.

Angelique.

Ah ja! dom selv hvor høyt jeg bør elske hende, denne Moder; intet har hindret eller tvunget os i vore Sammenkomster; ja Dorante, jeg fandt sigte eder, at hun var vidende om alle vore Samtaler, jeg har selv underrettet hende om eders Kierlighed, om min, om eders Forsæt, og om min Evilraadighed.

Dorante.

Hvad horer jeg?

Angelique.

Ja, jeg havde underrettet hende om alting; hendes Godhed, hendes inderlige Kierlighed havde forplig-

pligtet mig dertil, hun har været min Fortrolige, min Ven; hun har aldrig brugt anden Ret over mig, end at raadsføre mig, hun har ingen anden Forsikring haft, angaaende min Opførsel, end den hiertelige Kierlighed, som hun veed at jeg har til hende, og derfor har hun ladet mig Frihed til at gjøre i alting ligesom jeg selv vilde; det har allene beroet paa mig at følge eder, at være utaknemmelig imod hende, og ustraffet at gjøre hende Hierte-Sorg, efterdi hun havde lovet, at jeg skulde have min Frihed.

Dorante.

Hvilken ærværdig Beskrivelse gjør I mig over hende! hvor meget jeg end elsker eder, saa bringer I mig dog til at holde med hende, jeg slaaer mig til hendes Parti, og skulde ansee mig som den alleruærværdigste iblant alle Mennesker, dersom jeg havde fundet sønderrive een saa deilig, een saa dydig Foreening som eders.

Angelique (sagte.)

Ah min kære Moder, skal jeg sige ham hvem I er?

Dorante.

Ja, deilige Angelique, I har Ret; overgiv eder fremdeles til denne samme Godhed og Kierlighed, som jeg forundrer mig over, og som jeg agter gandske høyt, bliv ved at fortiene den, jeg raader eder selv dertil; min Kierlighed maa tabe derved eller ikke, saa bør I gjøre det; det skulde gjort mig
over

overmaade ont, om jeg havde faaet Overhaand
over hende.

Mad. Argante (efter at hun har grundet nogen Tid.)

Min Daatter, jeg tillader eder at elske Dorante.
Angelique.

Det er hende selv, kiender I nogen som ligner
hende?

Dorante.

Jeg er saa indtaget af Ærbødighed. . .

Mad. Argante.

Stille, der kommer Monfr. Ergaste.

Sidste Scene.

Ergaste og de andre.

Ergaste.

Madame, nogle vigtige Forretninger falde mig
til Byen; mit Ægteskab med Angelique var
saa got som fastsat, men jeg har giort nogle Be-
tragtinger derover; jeg maatte frygte, at hun
ægtede mig af blot og bare Lydighed, og jeg giver
eder eders Lofte tilbage igien; men det er endnu
ikke alt; jeg har en Kiæreste at foreslaae eder til
Angelique, et ungt Menniske, som er riig og æg-
tet; hendes Hierte kand være forud indtaget af en
anden, men det giver intet til Sagen.

Angelique.

Jeg er eder forbunden, min Herre, men min
Moder haster ikke med at gifte mig bort.

Mad.

Mad. Argante.

Min Slutning er fattet, min Herre, jeg tilfiger Dorante, som I der seer, min Daatter; hand er ikke riig, men hand har nyligen ladet mig see saas dan en Gemyts Bessaffenhed, som fornoyer mig, og som vil giøre Angelique lykkelig; Dorante, jeg vil ikkun have saa megen Tid, at jeg fand erkyn- dige mig om, hvem I er.

Dorante (vil kaste sig need for Mad. Argante, som reiser ham op.)

Ergaste.

Jeg skal sige eder det, Madame, hand er min Broder. Søn, det unge Menniske, som jeg taler om, og som jeg tilfiger alle mine Midler.

Mad. Argante.

Eders Broder. Søn?

Angelique (sagte til Dorante.)

Ah hvor mange Undskyldninger har vi at giøre ham?

Dorante.

Ah min Herre, hvorledes skal vi vederlegge alle eders Begiærninger?

Ergaste.

Ingen Taksigelser; havde jeg ikke lovet eder, at Angelique skulde ikke faae en Mand uden Midler? jeg har nu ikkun et Ord at sige, jeg beder for Lisette, at I vil tilgive og tage hende til Naade igien.

Mad.

Mad. Argante.

Jeg tilgiver hende, lad vore unge Folk belønne hende, men lad dem skille sig ved hende.

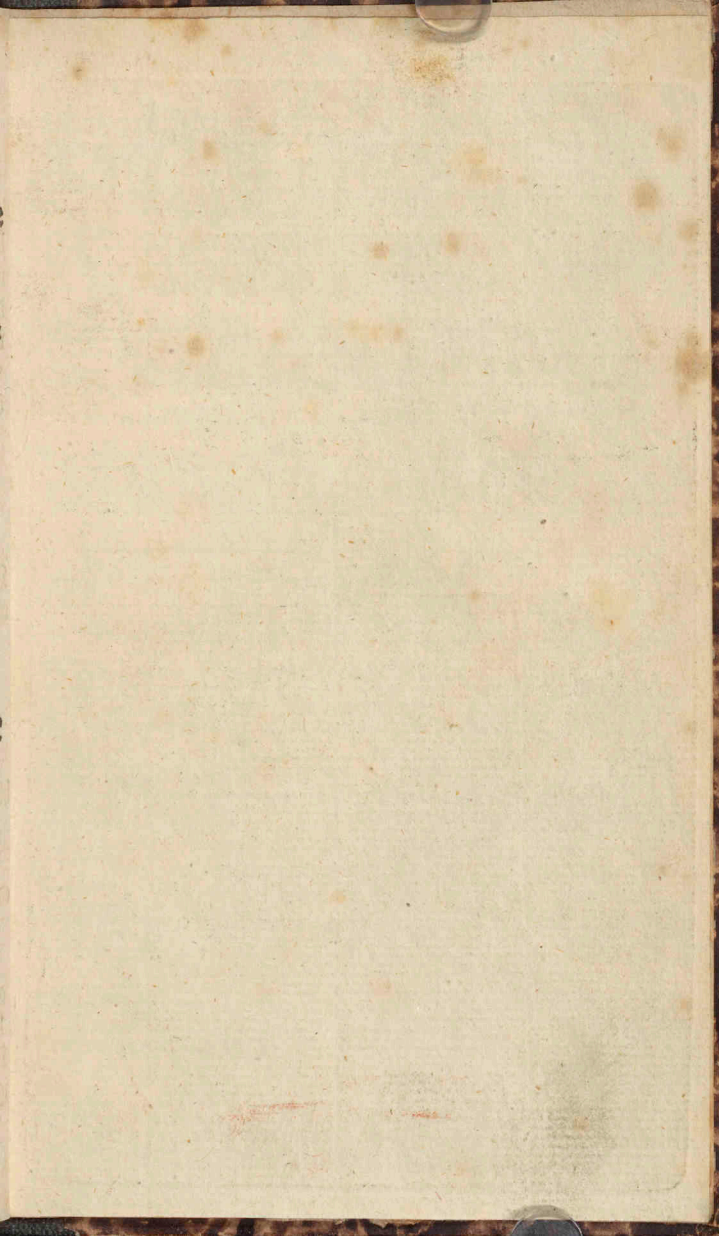
Ole.

Og fordi jeg har gjort saa vel, saa maa man belønne mig, og beholde mig.

Mad. Argante.

Jeg tilfiger dig begge Deele.

THE DRUMMER. 2° første.

Saa elsker da, I delige Piger, og gjører som Naturen til siger, for-
Be-tragter hvilke Indigheds Gaver, Naturen eder ri-gelig haver med-

hæder ikke hjerterne; Bort-jager de Griller og bange be-
deelt til vor fornøyelse.

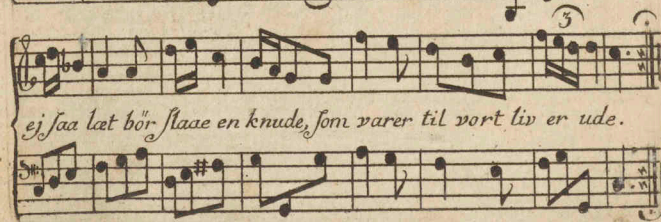

kjæmringer, som begge kiøn skiller ved kiertigheds forløstelser.

ARIA.

Naar mand sig vil en Kone tage, behöves der betænkninger, Mand
Thi mand saa læt sig kand bedrage, naar mand formeget hastig er;

ej saa læt bør slaæ en knude, som varer til vort liv er ude.

B. 2.

Jeg seer, man kand sig og bedrage,
 Naar man for meget langsom er;
 Thi medens man den Sag vil tage
 For længe i Betænkninger,
 Om man skal lade binde Knuden,
 Kand Ratten løbe af med Bruden.

B. 3.

De fleeste unge Viger meene,
 At de sig selv raadføre kand,
 Og at de allerbest alleene
 Kand vælge sig en Egtemand,
 Men de ey skulde det fortryde,
 Om de en Moder vilde lyde.

B. 4.

Men naar en Moder og vil meene,
 At hun sin Daatter sælge kand,
 Og at en Jomfru bør alleene
 See efter Rigdom, Byrd og Stand,
 Da kand en Moder ey fortryde,
 Om hendes Daatter ey vil lyde.

The Drummer.

B. 2.

Den dydigste og deiligste Pige,
Som ikke er bemidlet tillige,
Ej nogen Veiler vente kand;
Ehi næsien alle Mandfolk tør meene,
At Deilighed og Dyder allene
Kand ey forslaae til Egtestand;
Men dersom de smagte
Det søde i Kierlighed,
De skulde ey agte
Om Rigdoms Overflodighed.

B. 3.

Vi arme Viger, som ey har Penge,
Maa derfor gaae og vente saa længe,
At der en Frier komme vil,
Som nogeulunde værdig kand være,
At vi for hannem Godhed maa bære,
Og ham vort Hierte vende til;
De fleeste maa tage,
Naar Tiden dem bliver lang,
En Stymper til Mage,
At de kand nyde Kone-Rang.

B. 4.

At Mandfolk, naar de frie til en Pige,
Vil gierne have Penge tillige,
Det ingen dem fortænke kand,
Ehi dersom det sig skulde tildrage,
At nogen fik et Udyr til Mage,
Da var hand jo en usel Mand,
Om Medgiften ikke
Hans Skade oprettede,
At hand kunde drikke
Og slukke need sin Græmmelse.

Det. 43519

